

"ESTENDARD I BANDERÍ"

ORIOl AGRAMUNT
TREBALL RECERCA 2 BAT

ÍNDIX

Pàgina:

- INTRODUCCIÓ
 - Motivacions..... 6
 - Objectius..... 7
 - Metodologia..... 8
 - Hipòtesis..... 9
- MARC TEÒRIC..... 10-71
 - Què és el C.E. Mataró?
 - La història
 - Naixement i fundació de l'Iluro Sport Club
 - El futbol enmig d'una època convulsa
 - L'auge econòmic de la Primera Guerra Mundial
 - Consolidació esportiva de l'Iluro S.C.
 - L'Iluro destaca en la categoria i atreu més seguidors
 - La dictadura de *Primo de Rivera*
 - L'Iluro es manté com un dels equips puntals de la seva categoria
 - Arribada del professionalisme al món del futbol
 - Canvis provocats per la disputa de la primera Lliga Estatal
 - Es retiren dos mites de l'Iluro S.C.
 - La proclamació de la Segona República
 - L'ascens es torna a escapar
 - Dimissió de la junta directiva i noves promocions fallides
 - Hi torna a haver canvis de categoria
 - Esclata la Guerra Civil Espanyola
 - El futbol durant la Guerra Civil
 - Fi de la Guerra Civil Espanyola
 - La Dictadura de Francisco Franco
 - Durant la dura postguerra, futbol
 - Les imposicions del franquisme i l'espanyolització

- El CD Mataró destaca pel seu èxit al camp
- Canvis a la plantilla
- S'estrena la Tercera Divisió i el CD Mataró en queda fora
- La Tercera Divisió és a tocar
- Es produeix l'ascens a Tercera Divisió
- A la vora del precipici del descens
- Després d'apropar-se al descens, el CD Mataró fa la seva millor temporada
- Una altra llegenda del club es retira
- Canvis a la presidència i a l'equip
- Els canvis climatològics afecten al futbol
- Canvis a la Tercera Divisió que augmenten el nivell de la categoria
- Celebració de les Noces d'Or.
- Nous canvis a la plantilla i campions del Trofeu Moscardó
- Juventus A.C.
- Crisis Econòmiques a Tercera Divisió
- El CD Mataró perd la categoria
- El Mataró es proposa nous objectius
- Una alegria de curta durada
- Polèmica, canvis i reestructuracions internes
- Mort del dictador Francisco Franco i transició democràtica
- Un altre dramàtic descens
- Es produeix un fet insòlit: dos equips mataronins en una mateixa categoria
- El futbol als barris i associacions
- U.D. Cerdanyola

- Noves incorporacions i millores en els resultats
- Eleccions al Parlament de Catalunya (1980)
- El futbol del CD Mataró no agrada als aficionats
- Augmenta la passió futbolística amb el mundial de 1982
- El club està en caiguda lliure
- Vicenç Carrés prepara una recuperació del club
- Les noces de platí passen desapercebudes
- Continuen els intents d'ascens
- Cirera U.D.
- S'assoleixen dos ascensos consecutius
- Nou president, nou nom
- L'equip disputa la semifinal de la Copa Catalunya contra el Barça
- La Segona B, l'objectiu que es vol assolir
- El C.E. Mataró és de Segona Divisió B
- Subcampions de Catalunya
- Renovació per encarar el nou repte
- Campions de la Copa Federació
- Inestabilitat a la banqueta
- Canvi radical de la plantilla
- Creació de la Fundació Privada Esportiva Mataró
- Greu crisi econòmica a l'entitat
- El club segueix enfonsant-se
- Intent de recuperació
- Fundació del C.E. Mataró Escola de Futbol
- El Mataró, un club centenari
- 'Ressorgiment' de l'entitat

• MARC PRÀCTIC.....	72-101
- Anàlisi de la plantilla del primer equip	
- Anàlisi de l'Himne de C.E. Mataró	
- Anàlisi econòmic del club	
- El C.E. Mataró als mitjans de comunicació	
- Repercussió del club vers la ciutat	
- Curiositats del C.E. Mataró	
- Experiència com a 'Speaker' en un partit	
- Entrevista a Fran Seijo	
- Entrevista a 'Landi' López	
- Entrevista a Jordi Rabassa	
• CONCLUSIONS.....	102
• AGRAÏMENTS.....	105
• NETGRAFIA I BIBLIOGRAFIA.....	106

Motivacions:

Sóc seguidor del C.E. Mataró i de l'actualitat del club, i tinc curiositat per conèixer la història, el per què de la seva fundació i la seva evolució al llarg dels anys. També m'agradaria saber la repercussió que té sobre els habitants de la ciutat de Mataró i voldria conèixer el ressò mediàtic que tenia fa uns cinquanta anys amb el que té actualment.

A més a més, després del batxillerat estic interessat en estudiar periodisme i podria viure de primera mà la realització d'un reportatge històric.

És per aquestes raons que m'agradaria dur a terme aquest treball.

Objectius:

He decidit realitzar aquest treball amb els següents propòsits: saber per què i quan es va fundar el club, conèixer les diferents etapes històriques per les que ha passat, aprendre qui el finançava i també conèixer la repercussió que tenia el club vers els habitants de Mataró. A més a més, també m'agradaria realitzar un projecte audiovisual on es veiessin reflectits els meus coneixements adquirits durant la recerca d'informació del marc teòric.

També tinc com a objectiu realitzar entrevistes i dur a terme una recerca de fonts d'informació, el que considero la base del periodisme, que és la professió que vull exercir en el futur.

Metodologia:

Quan em van explicar que havia d'escollir un tema sobre el qual havia de fer el Treball de Recerca, vaig pensar que seria fonamental escollir un tema que m'interessés i que sobretot que gaudís realitzant-lo. Es per aquesta raó que amb l'ajuda dels meus pares vaig decidir fer-ho sobre alguna cosa que ajuntés el futbol, l'esport que més m'agrada i la història, una assignatura que m'agrada. Aleshores se'm va ocórrer analitzar la història del C.E. Mataró, el club de la meua ciutat i que he seguit des de nen i observar quines repercussions té per la societat mataronina.

Pel que fa a la metodologia del Treball, he recercat informació a internet, he visitat la pàgina web del club, les instal·lacions i he parlat amb membres de la junta directiva actual. També he recercat informació en un llibre anomenat 'La revista del centenari (2012)' i he consultat alguns dubtes amb en Joan Clariana, un historiador que coneix a fons molts temes històrics de la ciutat. També m'ha ajudat la meua tutora, orientant-me quan no sabia per on buscar i revisant la meua feina. He anat també a l'Arxiu Històric de Mataró per buscar unes imatges d'alguns presidents que no havia aconseguit trobar per cap altre font.

He realitzat un projecte audiovisual en què aplico els coneixements recercats en el marc teòric per tal de mostrar a les persones interessades, d'una manera més didàctica i breu, la història de l'entitat.

Finalment, per a dur a terme les entrevistes, em vaig posar en contacte amb les oficines del club i vaig concertar una trobada amb el president Fran Seijo per conèixer amb més exactitud la situació institucional del club, amb 'Landi' López, ex jugador i ex capità del primer equip, per aprendre sobre l'àmbit esportiu amb algú que ho hagués viscut en primera persona i també vaig posar-me en contacte amb Jordi Rabassa, periodista esportiu de Mataró Ràdio que ha seguit de primera mà l'actualitat del club durant quinze anys, per conèixer el ressò que en fan els mitjans de comunicació del club.

Hipòtesis:

- Fa cinquanta anys, la passió per el C.E. Mataró era major que actualment.
- La situació esportiva actual és molt més baixa en comparació amb fa cinquanta anys
- El gran nivell de clubs com el Barça han provocat una pèrdua d'afició pel Mataró
- Degut a la dificultat per anar a Barcelona a veure el F.C. Barcelona i també gràcies el fet de no existir la televisió com a mitjà de comunicació va fer que els mataronins assistissin molt més a l'estadi i seguissin amb més ambició el club.
- A partir del naixement i la popularització de la televisió com a mitjà comunicatiu, el C.E. Mataró va patir un gran descens de popularitat i econòmic.

MARC TEÒRIC

QUÈ ÉS EL C.E. MATARÓ?

El **Club Esportiu Mataró Escola de Futbol** és una entitat esportiva de la ciutat de Mataró fundada l'any 1912 sota el nom d'*Iluro Sport Club* per un grup de joves mataronins aficionats a l'esport.

Actualment, el club té uns 400 jugadors a les seves files entre Primer Equip i Futbol Base distribuïts en 18 equips pel que fa a futbol onze i en 8 equips de futbol sala.

ELS COLORS

El colors colors de la samarreta del C.E. Mataró són el groc i el negre, els colors preferits de la primera junta formada pels joves fundadors de l'entitat.

La segona indumentària és vermella i blava, en honor a la bandera de la ciutat de Mataró que és blava amb una creu de color roig.

L'ESCUT

Pel que fa a l'escut, s'hi veu representat el nom de l'entitat (C.E. Mataró), la Senyera catalana, els colors groc i negre i un ram de mata, com l'escut de Mataró.

ELS EQUIPS

Actualment, el primer equip del Mataró està disputant la Categoria de Primera Catalana, organitzada per la Federació Catalana de Futbol. També té gairebé una vintena d'equips de futbol base federats des de l'escola fins al Juvenil A,

que actualment es troba a Divisió d'Honor. Dels 26 equips que componen el club, n'hi ha un total de vint-i-quatre de masculins i dos de femenins.

LA JUNTA DIRECTIVA

El president de l'entitat és Fran Seijo, que encapçala la junta directiva formada pel vicepresident Joaquim Ayze, el secretari Miquel Sola, el tresorer Rafa Amil i tres vocals: Francesc Martínez, Rafael Tello i José Castillo.

Imatge del 2014 de la Junta Directiva actual encapçalada per Fran Seijo

NAIXEMENT I FUNDACIÓ DE L'ILURO SPORT CLUB

L'any 1911, es va fundar el Mataró Futbol Club, la primera entitat de futbol a la ciutat de Mataró.

Tot i això, el Club Esportiu Mataró tal i com el coneixem avui dia, no sorgiria fins a finals de l'any 1912, quan un grup de joves que es reunia cada dia a un cafè situat a la Riera, davant de l'escola Cor de Maria, anomenat 'La Valenciana', on hi feien tertúlies especialment de futbol, van promoure la fundació d'un club batejat amb el nom d' *Iluro Sport Club*.

Aquesta idea va rebre el suport de la gent de l'*Esport Mataroní*, una entitat que es va fundar a finals del segle XIX, que desenvolupava altres activitats esportives i era situada a la Rambla.

Josep Comis, president de la junta de la representació del "Tir Nacional" a Mataró, va emprendre el projecte de la construcció d'un camp de tir on hi havien de tenir cabuda diferents activitats esportives i també s'hi dedicaria un espai per un camp de futbol. Aquest camp, que es trobava a l'actual carrer Ronda Alfons X de la ciutat, es

va inaugurar amb un partit disputat per dos equips barcelonins; el *F.C. Barcelona* i el *Català S.C.*, que va acabar amb victòria pel Barça per 7 a 0.

Al Mataró F.C. hi començaven a sorgir disputes i alguns dels dirigents van participar en el projecte de crear un nou club, com era el cas de l'*Iluro Sport Club*, que va ser fundat oficialment el mes de març de 1913 i la seva primera junta va ser presidida per Josep Serra i Simón, conegut amb el sobrenom de

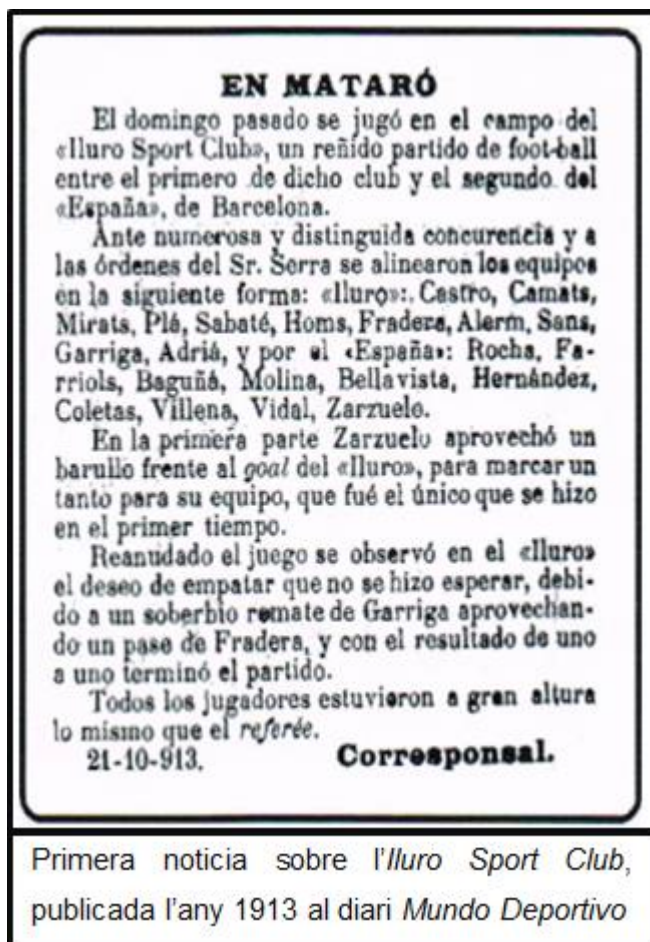
“Met”, amb l’ajuda dels seus companys: Jaume Subirà, com a vicepresident, que era un home que treballava a Barcelona i va portar a la ciutat de Mataró l’ambient futbolístic que imperava a la capital, Pelegrí Llurià com a secretari, el senyor Parera, propietari del bar ‘*La Valenciana*’, com a tresorer, Joan Escapa, com a comptable i per últim, Martí Fradera que era vocal de la junta i el capità del primer equip.

EL FUTBOL ENMIG D’UNA ÈPOCA CONVULSA

Els inicis del Segle XX van ser molt convulsos. El creixement de la indústria havia produït l’augment d’obrers a la ciutat els quals s’havien començat a associar en sindicats.

El catalanisme de la Lliga Regionalista va començar a despuntar, van aparèixer líders com Francesc Cambó i Josep Puig i Cadafalch. Malgrat tot, la Lliga, que va obtenir un gran èxit electoral l’any 1901 en les eleccions generals, on va aconseguir trencar el bipartidisme i obtenir sis regidors a Barcelona, dos anys més tard, el 1903, no va poder repetir l’èxit i va patir una crisi agreujada pel naixement del *Partido Radical Republicano* del populista Alejandro Lerroux. Arran d’aquesta crisi, el partit va perdre la seva ala liberal i es va convertir en un partit conservador, que va rebre el suport de tota la burgesia catalana i va ser utilitzat pel poder espanyol per fer front als partits republicans.

El 1909, sota el regnat d’Alfons XIII, l’enviament de tropes al Marroc va desencadenar una revolta a Barcelona, coneguda com la *setmana tràgica*, que va ser reprimida amb una duresa especial i va provocar la caiguda del conservador Antoni Maura com a president del Govern, que fou succeït per José Canalejas. El mandat de Canalejas tan sols va durar un any ja que va ser assassinat per l’anarquista Manuel Pardiñas l’any 1912.

La primera notícia esportiva que trobem de l'Iluro S.C. és el partit jugat contra el segon equip del *Foot-Ball Club Espanya*, un club de la ciutat comtal, disputat el 1913. Sabem que el resultat va ser de 1 a 1 i l'onze titular de l'Iluro fou format per: *Castro, Camats, Mirats, Plá, Sabaté, Homs, Fradera, Alerm, Sans, Garriga i Adrià.*

Durant aquell mateix any es van disputar alguns partits contra el *Mataró F.C.*, i en el mes d'agost, al camp del Tir Nacional, l'Iluro va fer venir equips coneguts com

l'*Espanyol*, el *Badalona* i fins i tot el tercer equip del *F.C. Barcelona*. Aquesta activitat, va fer augmentar la rivalitat amb el *Mataró F.C.*, i es van començar a fitxar jugadors de fora.

A la primeria del 1914, es començava a promoure la idea de celebrar un partit benèfic entre els dos rivals de la ciutat, que pretenia assolir dos objectius, recaptar diners per la gent pobre i l'acostament entre jugadors i aficions dels dos equips. El partit es va celebrar el 5 d'abril al *Camp d'Sports del Tir Nacional*. L'Iluro S.C. va jugar amb; *Bon, P. Reig, Gnauk, Serra, Blanchart, Briansó, Pujol, Garriga, Reig, Adrià Gimenez i Fradera*, per la seva part, el

Mataró F.C. ho va fer amb; *Rifà, Mirats, Cuadrada, Durán, Soler, Nogueras, Carbonell, Camats, Sabater, Gómez i Manent*. L'àrbitre va ser el Sr. Subirà de l'Iluro. El partit va tenir un resultat final de 0 a 3, a favor dels visitants, tot i que no es va poder acabar degut a alguns incidents entre aficionats. En referència a

aquest partit, la premsa ja diferenciava els “groc-i-negres”, és a dir, l'*Iluro*, i els “grana-i-negres”, referint-se al *Mataró F.C.*

L'augment de l'ambient futbolístic a la capital del Maresme, va propiciar que '*El Diario de Mataró y su Comarca*' creés una secció d'esports.

A finals de l'any 1914, concretament al mes de novembre, l'*Iluro S.C.* i el *Mataró F.C.* van començar a disputar el primer campionat oficial, una competició federada coneguda amb el nom de Campionat de 2ª Lliga i de la Costa. En aquesta contesa hi van participar també dos equips més, l'*Esbart* de Vilassar de Dalt i el *Bétulo* de Badalona. L'*Iluro* va mostrar una gran superioritat i s'hauria proclamat campió si no fos per la burocràcia, que li va restar tots els punts que havia aconseguit pel sol fet d'alinear el porter *Salvi* amb el nom de *Casanovas*. Com a resultat d'aquesta decisió, el *Mataró F.C.* va ser el campió del torneig. Malgrat aquest èxit esportiu, les diferències internes que existien dins el *Mataró F.C.* en provocarien la seva dissolució i acabarien també amb una rivalitat de pocs anys de durada.

La consolidació de l'*Iluro* va propiciar que molts jugadors del desaparegut *Mataró F.C.* hi anessin a parar.

El 1916, l'*Iluro Sport Club* va aconseguir proclamar-se campió del Litoral, i també va disputar el seu primer partit internacional contra l'*Alemanya F.C.*

La Primera Guerra Mundial va portar molts estrangers exiliats a Barcelona, i l'*Iluro* va aprofitar per fitxar l'alemany Pablo Kuchenbeker, que es va convertir en un ídol, com també ho va ésser Josep Sans, vingut del *F.C.Barcelona*. Podem dir que van ser els dos jugadors més destacats de la dècada dels anys 10.

L'AUGE ECONÒMIC DE LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL

A l'estiu de 1914 va esclatar la Primera Guerra Mundial. Espanya va ser un dels pocs països que es va declarar neutral en aquest conflicte, però no era pas el que la societat reflectia ja que els sectors conservadors, incloent la monarquia d'Alfons XII, eren partidaris dels alemanys mentre que els sectors més liberals i les classes populars donaven suport als aliats de la Triple Entesa.

A Catalunya, la major part de la societat estava en favor dels aliats. Just aquell mateix any, el principat es tornava a unir 200 anys després de la seva separació. Des de la derrota de la Guerra de Successió i amb el decret de Nova Planta, la unitat de Catalunya havia estat disgregada en quatre diputacions que en aquell any es varen tornar a unir en la Mancomunitat. Impulsada per Enric Prat de la Riba, la Mancomunitat va tornar a ser l'òrgan d'autogovern de Catalunya, que, només gaudia del poder de fer els pressupostos de les quatre diputacions i podia desenvolupar una política comuna a tot el territori.

Per Espanya, i sobretot per Catalunya, la guerra va resultar un negoci molt fructuós. Com que totes les potències que combatien van destinar les seves indústries a la fabricació de munició i armes, la producció de provisions, uniformes i altres productes van recaure en les indústries catalanes. Entre 1914 i 1916 el creixement va permetre donar feina a gran part de la població i en poc temps la demanda de mà d'obra va provocar l'augment dels salaris. La indústria tèxtil va ser la gran beneficiada ja que tots els països havien d'uniformar els seus exèrcits. Al seu darrere la seguien de prop les empreses químiques, metal·lúrgiques i elèctriques.

Barcelona es va convertir en una ciutat de primer ordre i les ciutats del seu voltant se'n van beneficiar. L'arribada a Mataró de molts estrangers, que van assentar-s'hi i hi van obrir negocis, va enriquir la vida quotidiana de la ciutat.

L'*Iluro* també va aprofitar aquesta bonança econòmica. La base social del club va arribar fins a les classes populars, i amb sous més elevats que els anys anteriors i amb una feina fixa, molta més gent es va poder permetre el luxe de pagar les entrades per veure jugar l'equip.

El senyor Jaume Baladia, que havia estat sots president del F.C.Barcelona, va acceptar la presidència de l'*Iluro*. Com que Baladia tenia estrets vincles amb el F.C.Barcelona, aquest fet va afavorir que l'*Iluro S.C.* s'enfrontés en diverses oportunitats a l'equip blaugrana.

A Mataró, començava doncs una nova època futbolística amb ambient d'eufòria.

QUI ERA JAUME BALADIA?

Jaume Baladia, juntament amb un company, va ser el primer enginyer de l'estat espanyol (llicenciat a Manchester) i va instal·lar la primera màquina filadora a vapor de tot l'estat, a la ciutat de Mataró.

Era el propietari de la fàbrica de teixits Baladia i es va enriquir amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial, produint uniformes pels exèrcits combatents.

Pel que fa a l'esport, Jaume Baladia va ser un dels pioners de l'esquí a Catalunya i el primer president de la Secció d'Esports d'Hivern del Centre Excursionista de Catalunya. A més, va ser un dels pares del Futbol Club Barcelona. Va ser president de l'Iluro S.C. des de l'any 1916 fins el 1918.

Després de l'entrada dels Estats Units al conflicte bèl·lic, que permetien equipar als països combatents a través de crèdits i no els obligaven a pagar al comptat

com era el cas de les indústries catalanes, la seva fàbrica, com la majoria de les de l'Estat Espanyol, va disminuir molt les vendes i la seva economia se'n va ressentir. Per aquesta raó, l'any 1918 va abandonar la presidència de l'Iluro.

CONSOLIDACIÓ ESPORTIVA DE L'ILURO S.C.

L'any 1918, l'*Iluro* va patir una gran crisi ja que el Sr. Baladia va renunciar a la presidència i l'equip va estar a punt de no acabar el campionat. Afortunadament, els problemes administratius es van resoldre ràpidament i els jugadors juvenils (en aquella època se'ls anomenava com a infantils) van permetre l'acabament de la temporada. A la següent campanya, és a dir, la temporada 1918/19, l'*Iluro* es va coronar campió de la Segona Lliga, i va jugar la fase final contra el *Caldas* i el *Samboyano*, que eren els campions dels altres grups, però va caure eliminat.

L'any següent es va repetir el primer lloc en el campionat, però tampoc va poder ascendir ja que va perdre contra el Martinenc. Tot i no aconseguir pujar de divisió, es feia evident que l'*Iluro* estava considerat un dels millors equips de la seva categoria.

La temporada 1921/22, trobem un altre moment plàcid de l'*Iluro* S.C. A causa de la proliferació dels clubs catalans, la Federació Catalana de futbol fa més grups a la Lliga de segona categoria. Els mataronins queden campions del seu grup però es tornen a quedar a les portes de l'ascens.

La temporada 1921/22, trobem un altre moment plàcid de l'*Iluro* S.C. A causa de la proliferació dels clubs catalans, la Federació Catalana de futbol fa més grups a la Lliga de segona categoria. Els mataronins queden campions del seu grup però es tornen a quedar a les portes de l'ascens.

L'any 1922, l'*Iluro S.C.*, complia deu anys des de la seva fundació i del no res va aconseguir consolidar-se tan institucionalment com esportivament.

Josep Mª Fradera Pujol, que havia estat alcalde de la ciutat, va accedir a la presidència de l'*Iluro*, després de guanyar unes eleccions que es varen celebrar al Cinema Modern (situat a la Riera número 69).

QUI ERA JOSEP MARIA FRADERA?

Josep Mª Fradera va ser un home de classe benestant que va fundar l'any 1900 el que actualment coneixem com la companyia d'aigües de Mataró, en aquell temps s'anomenava "Constitució de Fradera y compañía", per garantir el servei d'aigua de boca als mataronins.

L'any 1917 va accedir a

l'alcaldia de Mataró i va exercir de batlle de la ciutat durant dos anys i el 1935 tornaria a ser-ho.

El 1922, va guanyar les eleccions celebrades al Cinema Modern de Mataró per presidir l'*Iluro Sport Club*, del que va ser-ne el màxim mandatari fins l'any 1928.

Mentre era el president de l'Iluro, concretament l'any 1924, va tenir un fill, Josep Fradera i Soler, que també ha estat un mataroní il·lustre, el 2006 va ser guardonat amb la Creu de Sant Jordi.

L'ILURO DESTACA EN LA CATEGORIA I ATREU MÉS SEGUIDORS

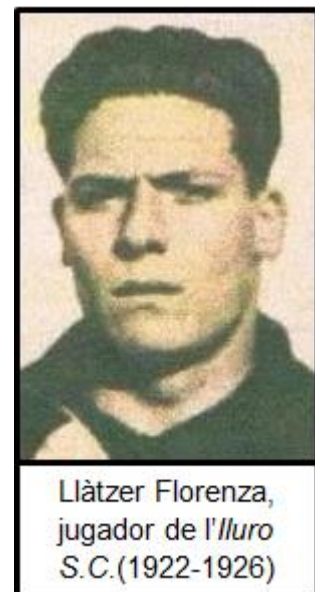
En la campanya de l'any 1922, l'*Iluro* quedà campió comarcal i es classificà per la fase provincial de 2a Categoria que es va disputar a una sola volta a Barcelona.

Els groc i negres van demostrar una gran superioritat i fermesa defensiva i va derrotar als següents equips: *Granollers*, *Manresa*, *Catalunya*, *Andreuenc*, *Atlètic Turó* i *Hospitalenc*. L'*Iluro* va aconseguir guanyar el títol de campió provincial per primera vegada a la història.

La gent gaudia amb alguns jugadors com el porter Florenza, que blocava la pilota a l'aire fent uns salts espectaculars, amb la distribució de joc de Leonart, els potents xuts de Canet, que va ser el màxim golejador de l'equip en aquella temporada marcant 33 gols, i les grans rematades de Huesca.

Els mataronins van accedir doncs a les semifinals del Campionat de Catalunya de la 2a categoria amb els campions de les altres tres províncies; el Reus Esportiu, el Figueres i el Tàrrrega. L'*Iluro* va vèncer al Figueres per 4-3 a l'anada i 2-3 a la tornada. Per la seva banda, el Reus es va imposar al Tàrrrega.

La Final es va disputar al camp del Lleida, on hi assistiren 6.000 espectadors. El primer partit va acabar

Llàtzer Florenza,
jugador de l'*Iluro*
S.C.(1922-1926)

amb un empat a dos gols i al següent partit, al cap de dos dies, el Reus Esportiu s'imposà per 1 a 0.

Sense opcions per aconseguir el títol, l'*Iluro* encara aspirava a l'ascens a 1a categoria.

La promoció va tenir lloc al camp del Júpiter, on els groc i negres s'havien d'enfrontar al Gràcia (últim classificat de la 1a categoria). Els barcelonins es van imposar a l'*Iluro*, que es va quedar a les portes de pujar de categoria.

La temporada 1923/24 prometia grans al·licients ja que l'*Iluro S.C.* va quedar enquadrat amb uns rivals força competitius: el Racing Club de Barcelona, l'Andreuenc, el Llevant Catalunya (de Badalona), el Granollers i el Poble Nou.

Els mataronins van començar amb mal peu la campanya perdent 3-1 al camp de l'Andreuenc però de seguida l'equip se'n va refer i el porter Florenza va aconseguir encaixar només dos gols en nou partits.

Aquell mateix any també va néixer una gran rivalitat amb el *Granollers* tot i que l'*Iluro* va guanyar a l'equip vallesà en les dues ocasions en les que s'hi va enfrontar per 5-1 i 0-4.

En aquest darrer partit, centenars d'aficionats mataronins es desplaçaren a la capital vallesana en automòbils, bicicletes, tartanes i fins i tot alguns a peu.

Es van incorporar nous jugadors: *Bentanachs*, *Danís*, *Morell* i *Salas*. En aquella època no hi havia entrenador tot i que ja es començava a demanar.

Després d'assolir el títol de campió de grup, tocava disputar la final del campionat provincial.

Aquesta final es va disputar a Barcelona en forma de triangular, l'*Iluro* va derrotar al *Catalunya* i el *Manresa* i es va proclamar campió provincial per segon any consecutiu, és a dir, havia de tornar a disputar el títol Regional.

En el sorteig, va quedar emparellat amb el *Lleida* i Tarragona va ser la seu del partit.

A Mataró es vivia un ambient d'entusiasme impressionant i s'organitzà un tren especial que va portar més de 400 seguidors a la capital del Tarragonès.

Els mataronins van derrotar al *Lleida* per 5 gols a 0 i a la semifinal es va imposar a l'*Alfonso de Palma* per un contundent 7 a 1.

Aquestes dues van portar l'*Iluro* a una nova final contra el *Reus*, una final que es va disputar el 15 de juny de 1924 al recent inaugurat Camp de les Corts.

L'equip reusenc es va imposar per 3-2 en un partit desafortunat pels groc i negres.

Por segunda vez, y contra el mismo adversario, el "Reus Deportivo" se adjudica el Campeonato de segunda categoría, venciendo al "Iluro" por 3 goals a 2

Un partido en el que los vencidos a pesar de jugar mucho y bien, y dominar casi siempre, no pudieron contener el arrollador empuje de los reusenses

Una vez más, la mayor ciencia de un equipo se ha visto contrarrestada por el entusiasmo y el ánimo de once muchachos que, aun desarrollando un juego de clase algo inferior, han conseguido imponerse, logrando una victoria que a la mayoría parecía imposible.

Pero en esa mayoría no estábamos nosotros que en nuestras últimas ediciones apuntábamos ya nuestra creencia de que la mayor madurez de los campeones de la provincia de Tarragona, sería factor decisivo de victoria y de que aún reconociendo que juega más el once mataronés, sería vencido por los reusenses en la jornada decisiva. Y los hechos han venido a darnos la razón.

El Iluro, aun cuando jugó más que sus vencedores, no tuvo en cambio la decisión de éstos que, si bien dominados casi todo el primer tiempo, supieron aprovechar algunas de las ocasiones provechosas que se les presentaron para marcar los tantos de la victoria. Pero a pesar de todo, el Iluro de ayer nos pareció desconcertado y no llegó a dar de sí lo que de él esperábamos. Sus clásicas combinaciones con los precisos pases cortos y colorados, que tanto han prodigado en los últimos encuentros celebrados, no los vimos ayer más que en contados momentos. Y, contra su costumbre, desarrollaron casi siempre el juego alto, que fué, con facilidad, contrarrestado por medios y defensas reusenses.

El Reus salió al campo dispuesto a dos cosas, para ellos de capital importancia. Ante todo, a vencer, consiguiéndolo hoy muy merecidamente. Y luego a demostrar al público barcelonés, cuán injustamente se les ha acusado en estos últimos tiempos de desarrollar un juego brutal. Y también respecto a este punto pueden estar satisfechos, pues el match de ayer, aunque fué en algunos momentos duro, lo fué por ambas partes, y en las ilegalidades cometidas, por los de uno y otro equipo no pudo nunca apreciarse una premeditada intención de hacer daño al contrario. Y reconocido esto, ¿quién no disculpará las faltas cometidas por los jugadores cuando era tal el empeño de salir victoriosos de la importante contienda?

Los campeones de Tarragona hemos dicho ya que salieron dispuestos a ganar y que lo consiguieron, y ahora diremos que ello fué debido, ante todo, a la imponderable labor de Puget en la defensa, pero más que nada, al entusiasmo puesto en la lucha y a las inagotables energías derrochadas. Sus ánimos no decayeron ante el persistente dominio de los mataroneses, y la línea delantera, coordinando sus esfuerzos, en cuanto recibían una pelota de sus medios o de enfrente, avanzaban rápidos, decididos, y cuando les parecía llegado el momento propicio, uno de ellos chutaba codicioso, mientras sus compañeros persistían en el ataque, siempre en busca de la ocasión oportuna.

Crònica de la final del Campionat Regional entre l'*Iluro S.C.* i el *Reus Deportivo*
publicada al *Mundo Deportivo* el 16 de juny de 1924

LA DICTADURA DE PRIMO DE RIVERA

El 13 de setembre de 1923, davant de la crisi social i política que travessava el país, Miguel Primo de Rivera va encapçalar un cop d'estat incruent que va ser ràpidament secundat pel rei Alfons XIII. Va suprimir les llibertats

democràtiques. Durant el seu mandat s'emprengueren grans obres públiques i la organització de l'Exposició Internacional a Barcelona (1929) per donar una bona imatge moderna del país a la resta del món.

La política de la dictadura (*també anomenada Dictablanda*) de Primo de Rivera no va aconseguir quasi cap sector de la societat espanyola. Abandonat per la majoria de les capitaniaes generals, Primo de Rivera va dimitir el 28 de gener de l'any 1930 i va ser substituït al capdavant del govern pel general Berenguer.

Els clubs de futbol també van patir discriminacions durant aquesta dictadura, als aficionats se'ls va prohibir parlar català al camp i als estadis se'ls va obligar a treure la bandera catalana per posar-hi l'espanyola.

L'ILURO ES MANTÉ COM UN DELS EQUIPS PUNTALS DE LA SEVA CATEGORIA

A l'estiu de 1924 es va ampliar el terreny de joc, es va mantenir enganxat al convent de les caputxines però es va allunyar una mica de la Llar Cabanellas, guanyant-se 9 metres d'amplària i 11 de llargada. Les dimensions del camp van quedar establertes en 102 x 64. Al mateix temps també es va començar a construir una graderia a la part nord amb unes llotges per a sis persones que costaven 125 pessetes cadascuna d'elles per tota la temporada.

A més, en aquell mateix estiu, Josep Maria Fradera va sortir reelegit com a president.

La Federació Catalana va aprovar l'ampliació a 1A i 1B de 6 a 8 equips i d'aquesta manera *Barcelona*, *Espanyol*, *Europa*, *Terrassa*, *Sabadell*, *Sans*, *Martinenc* i *Gràcia* jugarien a 1A i per la seva banda *Atlètic Sabadell*, *Avenç*,

Júpiter, *Badalona*, *Reus*, *Port-Bou*, *Lleida* i *Iluro* a 1B. Aquest fet va suposar una fita històrica pel futbol mataroní.

El dia 27 d'octubre de 1924 es va inaugurar el camp reformat en un partit contra el *Reus*, el club conegut com "la bèstia negra" en els dos darrers anys. L'enfrontament va ser un festival groc i negre que va finalitzar amb un clar 6-1. L'*Iluro* va completar una molt bona temporada acabant com a segon classificat per darrera del *Júpiter* que va ser el campió.

La campanya de 1925/26 va ser molt discreta ja que l'*Iluro* es va classificar en cinquè lloc i l'afició no en va quedar gaire satisfeta. A la meitat d'aquella temporada es va anunciar la notícia de la contractació del Sr. Balasch com a nou tècnic procedent del *Badalona*. Va ser el primer entrenador de la història del club.

ARRIBADA DEL PROFESSIONALISME AL MÓN DEL FUTBOL

La Federació Catalana va implantar de forma oficial el professionalisme l'any 1926.

Després de que el gran porter Roberto Zamora fitxés pel *Reial Madrid*, Florenza va fitxar per l'*Espanyol* on hi va jugar tres temporades.

La junta de l'*Iluro* presentà les primeres fitxes professionals i va fitxar a Guasp, el porter del *Poble Nou*.

La campanya 1927/28 va ser bastant fluixa ja que l'*Iluro* només va aconseguir 4 victòries en 14 partits. L'onze inicial era format per: Guasp, Olm, Comas, Verdier, Lleonart (Capità), Bentanachs, Morell, Soler, Castellet, Canet i Danís. En aquells moments, la direcció era l'encarregada de dirigir l'equip perquè no hi havia entrenador. Al final de la temporada, el jugador Lleonart i un dels directius van tenir unes disputes que van culminar amb la dimissió de la directiva, que es va remodelar sota el mateix mandat de Josep Mª Fradera.

L'*Iluro* finalitzà en quart lloc la temporada 1927/28, per darrera del *Júpiter*, el campió, el *Martinenc* i el *Sant Andreu*. El conjunt groc i negre tenia també un segon i un tercer equip però, el més lloat de tots era l'infantil (equivalent a l'edat dels actuals juvenils) que van guanyar al *F.C.Barcelona*.

Canvis provocats per la disputa de la primera Lliga Estatal

La lliga de 1a divisió es va disputar per primera vegada a la campanya 1928/29, cosa que va repercutir a les categories catalanes ja que van passar a un segon terme.

La 1a Categoria es va reduir a sis equips: *Barcelona*, *Europa* i *Espanyol* (que també havien de disputar la lliga Estatal de Primera Divisió), *Sabadell*, *Terrassa* i *Sants*. La 1b per la seva banda, on jugava l'*Iluro*, es va ampliar a dotze equips, dividits en tres grups de quatre equips cadascun. Els mataronins van quedar tercers del seu grup, per darrera el Badalona i el Palafrugell i per davant de l'Atlètic Sabadell.

En aquell any s'hi havia incorporat sis nous jugadors: Roig, Rabell, Tayeda, Corrons, Simó i Costales.

Josep Maria Fradera fou substituït per Salvador Cruixent a la presidència i la seva primera decisió va ser fitxar al porter Jaume Hospital, que havia militat al *F.C.Barcelona*.

QUI ERA SALVADOR CRUIXENT?

Salvador Cruixent i Rovira fou un empresari mataroní. Era el propietari d'una fàbrica d'agulles i estris per teixir situada a l'actual carrer d'Antoni Puigblanch. Va ésser president de l'*Iluro S.C.* des de l'any 1929 fins el 1931. A més a més, Cruixent va ser alcalde de la ciutat de Mataró l'any 1934, aquell mateix any va ser destituït del càrrec degut a unes revoltes

Salvador Cruixent (amb el micròfon a la mà) en un acte d'homenatge de 1981

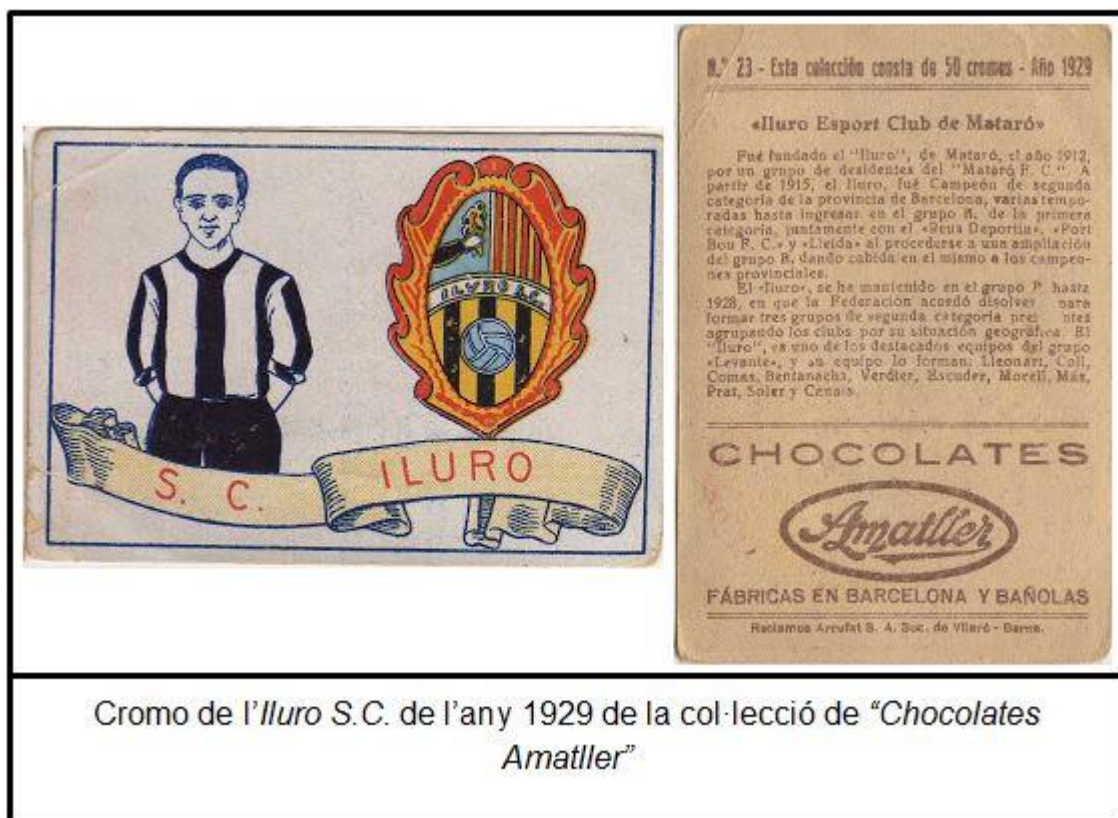
anomenades "Fets d'Octubre" però va ser proclamat alcalde un altre cop enmig de la Guerra Civil, concretament durant els anys 1936 i 1937. Durant aquest

últim període de temps, Salvador Cruixent va recaure en una llarga malaltia que no el va deixar exercir i Josep Abril el va substituir mentre estava malalt.

ES RETIREN DOS MITES DE L'ILURO S.C.

La categoria on jugava l'Iluro va patir un canvi de denominació ja que va passar a anomenar-se 2a categoria preferent. Els mataronins van fer una molt bona campanya quedant primers del seu grup.

Al final d'aquell any es va anunciar que el gran capità Lleonart i també el jugador Bentanachs penjaven les botes. També es va celebrar una assemblea al Cinema Modern, on va néixer la secció de bàsquet (dos anys abans ho havien fet la de *hockey* i atletisme) i també es va acordar l'augment a quatre pessetes de la quota de soci.

La lliga de 1930/1931 fou més llarga de l'habitual perquè quinze equips varen disputar la 2a Categoria Preferent, cosa mai vista fins aleshores. Els ilurencs van quedar en tercera posició, igualat amb el Palafrugell i per darrere del Martinenc. Salvador Soler va marcar set dels vuit gols que l'horta va encaixar contra l'Iluro, sens dubte era tot un rècord.

LA PROCLAMACIÓ DE LA SEGONA REPÚBLICA

Durant el govern del general Berenguer es varen celebrar unes eleccions municipals (1931) que van donar la majoria als partits republicans i varen culminar amb la proclamació de la Segona República. Abandonat per tothom, el monarca Alfons XIII no va abdicar però va decidir suspendre 'l'exercici del poder reial' i abandonar el país.

L'ASCENS ES TORNA A ESCAPAR

El mes d'abril de 1931, s'acabava d'instaurar la República a Espanya i no va ser fins l'1 de juny que es va començar a disputar la promoció d'ascens, en la que hi van participar els sis primers classificats, dels quals només dos podien pujar de categoria. A la promoció l'Iluro va aconseguir quedar invicte a camp propi, guanyant tots els partits disputats però com a visitant no va poder sumar cap punt. Un altre cop, l'Iluro perd la oportunitat de l'ascens.

DIMISSIÓ DE LA JUNTA DIRECTIVA I NOVES PROMOCIONS FALLIDES

Alfred Ruaix va substituir Salvador Cruixent a l'inici de la temporada 31/32. El jugador ex internacional Alcázar es va incorporar a les files de l'Iluro S.C., un extrem provinent de l'Europa. El campionat es va disputar en dos grups de vuit equips cadascun. Els groc-i-negres van classificar-se en cinquè lloc i es varen quedar fora de la promoció, fet que va provocar la dimissió de la junta directiva.

Antoni Prat va ser el nou president. La competició de 1932/33 de 2a Categoria preferent va acabar amb una sorprenent segona posició per el conjunt mataroní. Equips com el Martinenc, Girona, Sants, Reus, Manresa i Badalona a més a més de l'Iluro van lluitar per intentar aconseguir una de les tres places per ascendir a la màxima categoria. L'equip ilurenc no va aconseguir augmentar de categoria i va tornar a fallar en un dels moments decisius.

A la temporada 1933/34, Salvador Soler, el mig centre considerat l'ànima de l'equip pels aficionats, va fitxar pel F.C. Barcelona. El club blaugrana, va traspasar a canvi tres jugadors a l'Iluro, Orriols, Orts i Vela i a més a més es va desplaçar a Mataró el 17 de setembre de 1933 per jugar un amistós. Amb

motiu de la festa major de la ciutat, el Donostia (antic nom de la Reial Societat actual) va visitar el camp dels groc-i-negres i van disputar-hi dos partits, un amb derrota per l'*Iluro* S.C. 2-3 i l'altre amb empat a 0. La expectació per part dels afeccionats mataronins per aquest parell de partits va ser molt gran.

L'*Iluro* va acabar la temporada a la segona posició i va disputar el torneig pre-promoció, tot i que va tornar a caure després de quedar cinquè. La promoció a la màxima categoria catalana es va tornar a escapar.

Aquell mateix any es va celebrar també una assemblea general, on es va decidir canviar el president que va passar a ser Joan Clavell. La nova junta va prendre una polèmica decisió, canviar la indumentària. Durant dos partits amistosos contra el Llevant, l'*Iluro* va lluir una equipació verda amb franges grogues i negres i pantalons blancs. Degut al ressò negatiu que va tenir aquesta iniciativa, ben aviat es varen recuperar els colors habituals.

A la lliga de 1934/35 la categoria on jugava l'*Iluro* va passar a dir-se 1a Categoria Regional "B", on va quedar enquadrat amb el Calella, el Mollet, el Poble Nou i el Granollers. Els mataronins varen quedar primers i van accedir a jugar una mena de promoció entre els primers classificats de cada grup, un cop més, els groc-i-negres van quedar eliminats en el moment més decisiu. Després de finalitzar la lliga, Joan Clavell és substituït a la presidència de l'*Iluro* per Josep Sancho.

HI TORNA A HAVER CANVIS DE CATEGORIES

A la temporada 1935/36 la federació catalana va fer una reestructuració de les categories i va crear una 1aB per sota de la 1a Catalana. L'*Iluro*, degut a la mala campanya anterior, va quedar relegat a un dels grups de segona. Josep Sancho, mig any després d'accedir a la presidència, va dimitir i donà pas al vicepresident Joan Solà. El terreny de joc va ser traslladat una mica més amunt degut a la construcció de les rondes i fou inaugurat el dia de Nadal d l'any 1935. Els ilurencs van acabar la lliga en una discreta tercera posició. La

federació va organitzar la Lliga Catalana de segona Divisió, en la que l'Iluro va quedar-ne campió sense gaires complicacions.

ESCLATA LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

Un grup de militars contraris a la República presidida de Santiago Casares es van alçar en armes contra el govern i van iniciar el període més sagnant de la història d'Espanya i Catalunya. D'aquest grup destacaven personalitats de les quals els seus noms són ben coneguts avui dia com *Emilio Mola*, *Queipo de Llano* o *Francisco Franco* que pretenien fer una revolució en forma de cop d'estat ràpid i sense oposició però no va tenir l'èxit immediat esperat ja que es va iniciar una guerra que va durar tres anys i que va tenir moltes repercussions polítiques, institucionals, socials i esportives per a molts clubs de futbol. Amb l'esclat de la guerra, molts jugadors van decidir abandonar el territori nacional i exiliar-se fora de les fronteres, amb la qual cosa, l'equip es va veure terriblement afectat.

Portada del Mundo Deportivo del 1937, on a part d'esport, parla del desenvolupament de la guerra

Amb l'alçament militar i la resposta dels republicans tot s'hi valia per aconseguir el poder del país i els dos bàndols varen començar a prendre el control de tot: premsa, institucions, entitats...

EL FUTBOL DURANT LA GUERRA CIVIL

Tot i que el país es trobava en mig d'una guerra, es va jugar el campionat de lliga, on l'*Iluro* va quedar segon d'un grup amb molt pocs equips, és a dir, la lliga va acabar bastant aviat i es varen haver de disputar bastants partits benèfics. L'ambient futbolístic va anar decaient i es van suprimir les competicions oficials.

Aquesta decisió va tenir una molt curta durada ja que al mes de novembre va començar el campionat de lliga de 2a categoria, l'*Iluro* en va quedar primer per sobre d'equips com el Mollet, l'Empordanès o el Poble Sec i també va guanyar la promoció per ascendir a 1a Divisió Catalana, categoria on jugaven clubs importants com el Barcelona, l'Europa, l'Espanyol i el Badalona, entre d'altres.

A l'any 1938, el govern de la zona republicana va ordenar la incorporació al conflicte dels joves entre 18 i 30 anys.

El 28 d'agost de 1938, l'*Iluro* disputaria el seu últim partit, ni més ni menys que contra el F.C. Barcelona, amb derrota pels mataronins per 1-6. El club barceloní va quedar primer de la categoria i el conjunt mataroní en fou el cuer. La darrera alineació de la història de l'*Iluro* va ser formada per: Martí, Plá, Claudio, Pedro Niubó, Serra, Petit II, Iborra, Sorinas, Navarro i Petit.

El camp mataroní es va convertir en un magatzem de camions, cotxes i altres maquinàries de guerra a canvi de que el nou propietari construís un camp nou en un altre indret de la ciutat. L'ajuntament es va comprometre a pagar els vestidors i les llotges. El lloc escollit fou la actual Ronda Carles Padrós.

FI DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

El dissabte 28 de gener de l'any 1939 les tropes franquistes entraven a Mataró. Dos dies abans, l'exèrcit nacional havia entrat a Barcelona després de vèncer l'exèrcit republicà.

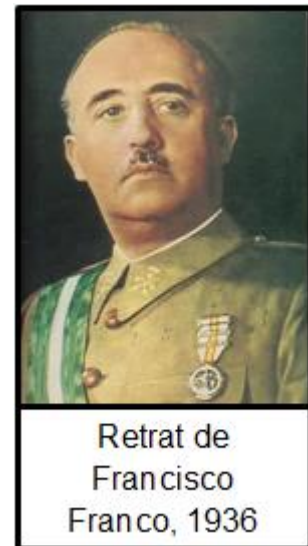

La dictadura de *Primo de Rivera* havia deixat grans seqüeles que, de mica en mica, amb la república havien anat desapareixent. La ciutadania Catalana sabia què l'esperava; la cultura, la llengua i les llibertats patirien un retrocés immediat. La Generalitat i els organismes de govern, com els ajuntaments, van ser ocupats.

LA DICTADURA DE FRANCISCO FRANCO

Després de vèncer a les tropes republicanes, Francisco Franco, cap de l'exèrcit nacional, va implantar a Espanya un règim polític autoritari i dictatorial basat en el seu lideratge. Franco va adoptar el títol de *Caudillo de España* i fou el cap d'estat, de govern i de l'exèrcit.

A més a més, va instaurar un fort aparell propagandístic i un poderós equip policial que perseguia els membres dels partits i dels sindicats clandestins.

Durant el període de la dictadura es va prohibir la llibertat d'expressió i, les persones que pensaven d'una forma adversa al règim franquista varen patir afusellaments, vexacions personals i familiars, espoliació econòmica o ser considerats ciutadans de segona categoria, amb deures però sense drets.

La dictadura va durar fins el 20 de novembre de 1975, quan Francisco Franco va morir.

DURANT LA DURA POSTGUERRA, FUTBOL

El desastre de la Guerra Civil havia deixat l'*Iluro S.C.* en una situació molt compromesa. Sense futbolistes a causa de l'exili d'alguns jugadors i amb una baixada molt considerable del nombre de socis. El club mataroní va necessitar uns quants mesos per posar-se de nou en funcionament.

A inicis de juliol de 1939, l'entitat va passar a anomenar-se *Club Deportivo Mataró*, sota la direcció de la comissió gestora formada per Ricardo Almuzarra, Martí Canet, Josep Solà, Josep Maria Mestres i Francisco Prims. L'estadi on jugaria el club seria el Camp Municipal d'Esports. (A l'actual Carrer d'en Padrós).

No va ser fins el 3 de setembre d'aquell mateix any que es va jugar el primer partit de la història amb la nova denominació del club, fou un amistós contra el Calella que va acabar amb victòria groc-i-negra per 5 gols a 2. De mica en mica, es van anar reprenent les competicions oficials, el CD Mataró va disputar la 2a Categoria en el grup A i va finalitzar en tercera posició.

LES IMPOSICIONS DEL FRANQUISME I L'ESPANYOLITZACIÓ

Des de l'arribada dels franquistes i la implantació del nou règim dictatorial del Generalísimo Francisco Franco Bahamonde, la imposició de la bandera espanyola actualment inconstitucional al camp del CD Mataró i l'oficialitat únicament del castellà en actes i documents del club varen ser algunes de les imposicions que va patir el club mataroní.

La premsa esportiva es va convertir en una eina propagandística de l'anticatalanisme als clubs de futbol. Però l'intent d'espanyolització dels clubs i aficionats no va acabar amb la premsa de masses sinó que el *Consejo Nacional de Deportes* (CND) va decidir imposar una forta puresa lingüística convertint al castellà tots els estrangerismes, incloent-hi el català, que formaven part de l'esport. Tots els clubs amb denominació no castellana varen ser obligats a adoptar paraules pròpies de l'única llengua oficial. És per aquesta raó que l'*Iluro S.C.* va passar a anomenar-se *Club Deportivo Mataró* i per exemple, el F.C. Barcelona va adoptar el nom de *Club de Fútbol Barcelona*.

EL CD MATARÓ DESTACA PEL SEU ÈXIT AL CAMP

A la lliga 40/41, els mataronins van figurar en una nova categoria anomenada 1a Regional B, en la que varen fer un bon paper quedant tercers i posteriorment guanyant la promoció d'ascens. El CD Mataró va pujar a la 1a Regional A, la categoria que precedia la primera i segona divisió estatals ja que en aquella època, l'actual tercera divisió no existia. A l'estiu, dos jugadors importants com García i el jove porter de dinou anys Martinet van ser traspassats al Castelló i el Granada respectivament.

Just després d'aconseguir l'ascens, Ricardo Almuzarra és substituït a la presidència del CD Mataró per Manel Cabot. L'equip militava a la 1a Categoria Regional A i va ser entrenat per l'ex porter de l'*Iluro* Llàtzer Florenza. Tot i tenir moltes dificultats a l'inici, l'equip va acabar en setè lloc i en el penúltim partit va guanyar per 11 gols a 1 al Vic. Tot i això, la temporada no va finalitzar aquí, en el segon torneig de temporada anomenat Torneig de Classificació, que servia per confeccionar el grup de la categoria de 1a Regional A i on es varen posar les bases d'un gran equip amb un gran potencial. Els groc-i-negres van quedar primers.

Equip del CD Mataró de la temporada 1941 /42: Florenza (entrenador), Oro, Cot, Garriga, Martínez, Niubó, Canals, Godás, Vidal, Tarruella, Salinas i Golobart

CANVIS A LA PLANTILLA

A la temporada 1942/43, la plantilla va patir alguns canvis, Oro va anar a fer d'entrenador al Sant Andreu, Lareu va fitxar per l'Atlètic de Madrid i Niubó va haver d'abandonar l'equip per realitzar el servei militar, on els joves de 20 i 21 anys eren preparats perquè en cas que el país entrés en guerra el poguessin defensar. La negativa a dur a terme aquesta preparació obligatòria durant la època de dictadura franquista suposava un càstig d'entre sis mesos i sis anys a la presó.

El campionat de primera regional va anar molt malament, el CD Mataró en va quedar últim amb tan sols vuit punts. Posteriorment es va disputar el Torneig de classificació on l'equip, dirigit per Cristóbal Solá, va millorar una mica. El màxim goleador de l'equip fou Tarruella amb dinou gols.

S'ESTRENA LA TERCERA DIVISIÓ I EL CD MATARÓ EN QUEDA FORA

Enric Badia assumeix la presidència a l'inici de la temporada 43/44. Degut als mals resultats de la campanya anterior, el conjunt mataroní es va quedar fora de la Tercera Divisió que s'havia creat recentment. Aquell mateix any el club va patir una forta crisi econòmica i el 12 de febrer de 1944 i va accedir a la presidència Antoni Sanfeliu, amb Antoni Cabot, Salvador Soler i Joaquim Ximenes com a vicepresidents, amb Enric Badia com a secretari i Pedro Crespo com a tresorer. Els canvis socials van servir de revulsiu i l'equip, que entrenava l'ex jugador Jaume Hospital, va fer un gran paper en el Torneig de Classificació.

A la següent campanya, es varen fer obres a la tanca que envoltava el camp i s'inaugurà un nou marcador finançat per Gerard Coll, cap de l'empresa de "*Laboratorios Unitex*".

A més a més, es van construir nous vestidors i sales per a fer-hi reunions. A la competició de lliga, l'equip groc-i-negre va acabar sisè i en el Torneig de classificació de l'any 1945 va passar a ser entrenat per Manuel Oro i va fer bastant bon paper.

Antoni Sanfeliu es va mantenir com a president i Josep Gomà va passar a ser-ne el secretari. Hi havien rumors que el CD Mataró podria jugar a Tercera Divisió perquè la federació volia ampliar la categoria i formar un grup català-valencià, però no va ésser així i el conjunt groc-i-negre va jugar un any més a Primera Regional. A finals de l'any 1945 es va començar a utilitzar un nou escut perquè des de que l'equip es va canviar de nom, no en tenia. Nicolás Martínez Carner fou l'encarregat de dissenyar el nou escut. En el campionat de lliga, els mataronins varen quedar quarts per darrere de l'Igualada, el Valls i l'Olot i va estar a punt de poder jugar la Copa.

Just abans de que es disputés el Torneig de Classificació, Antoni Sanfeliu fou rellevat a la presidència per Jaume Trabal, que no va estar gaire temps en el càrrec ja que va deixar-lo a Joan Matons per motius personals.

A la competició d l'any 1946/47, el Mataró va fitxar tres nous jugadors, Sabater, Vela i López per jugar a la nova Primera Divisió de Lliga Catalana. L'equip va tenir un inici molt dolent, però l'equip es va revifar i a la segona volta es varen arribar a situar líders. El final del campionat va ser catastròfic, doncs els mataronins només guanyaren un dels sis últims partits.

LA TERCERA DIVISIÓ ÉS A TOCAR

A la següent campanya, el Mataró va sumar tots els punts possibles a casa. Els aficionats disfrutaven presenciant el seu equip.

El 4 d'abril de 1948, el Camp Municipal d'Esports es va omplir per veure un partit CD Mataró-Tàrraga, en el que els groc-i-negres podien ascendir a Tercera Divisió i proclamar-se campions de Catalunya. Aquest enfrontament pertanyia a la penúltima jornada, el conjunt mataroní era líder amb un punt més que el Tàrraga que era segon. Sis mil espectador varen assistir a l'estadi, on van veure com el CD Mataró guanyava amb contundència al conjunt lleidatà per 5 a 1. El Mataró es va convertir en equip de Tercera Divisió per primer cop a la seva història.

Es varen fer reformes al camp per poder disputar la nova categoria, ja que requeria que els camps fossin de gespa, tenir pas soterrat pels jugadors i una

tanca d'obra al voltant del terreny de joc. Tot i condicionar el camp, a inicis d'agost va arribar una notícia terrible, es va reduir la categoria de Tercera divisió a tan sols sis grups per tot l'estat espanyol, fet que va impossibilitar l'ascens del CD Mataró. Els directius, jugadors i aficionats varen tenir una gran decepció.

ES PRODUEIX L'ASCENS A TERCERA DIVISIÓ

A la següent campanya, amb Manuel Cruz a la banqueta, es va tornar a intentar l'ascens. L'Equip va ser bastant regular i es va situar líder quan faltaven tres jornades. En les dues últimes jornades el Mataró va perdre i va acabar segon a la classificació per darrere del Tortosa. Quan tothom es pensava que l'ascens s'havia tornat a escapar, la federació va tornar a fer canvis a la Tercera Divisió, ampliant-la de 14 a 18 equips. Aquest cop les reformes a la categoria van afavorir el CD Mataró que definitivament, per primer cop a la seva història va ascendir a la Tercera Divisió.

Per encarar el repte de jugar a la nova categoria, es va optar per formar un equip modest i jove, sense pretensions econòmiques elevades i amb una mitjana d'edat de 23 anys. Es varen dur a terme set fitxatges entre el que destaca el jugador procedent de l'Argentona, Jaume Manyosa, que va marcar una època dins el club. El Mataró va canviar el seu sistema tàctic i el seu estil de joc i va convertir-se en una màquina de fer gols. Al setembre de l'any 1949, el Júpiter va guanyar al conjunt groc-i-negre per 1-3, per primer cop en dos anys els mataronins varen tornar a perdre a casa. L'equip va acabar la temporada en una meritòria cinquena posició. Per davant seu varen quedar Sant Andreu, Xàtiva, Tortosa i Manacor.

La Segona temporada a Tercera es va haver d'afrontar amb una desena de baixes de jugadors per diferents motius. El que havia estat porter de l'*Iluro*, Jaume Hospital, torna a entrenar l'equip, en el que s'hi incorporen set fitxatges: Brú, Faura, Claus, Bosch, Martí, Comas II i Armengol. A la campanya d'aquell any 1950/51 la categoria va ser regida per equips aragonesos i catalans. La temporada semblava bastant bona pel CD Mataró ja que a la segona volta es va arribar a situar a tres punts del líder, però una dolorosa derrota per 8-0

contra el Tortosa va abaixar els ànims de l'equip i va finalitzar a la setena posició.

El conjunt mataroní va disputar dos amistosos en els que va guanyar al Sant Andreu i el Badalona, dos equips de la Segona Divisió. També va participar a la Copa Federació, torneig en el que l'equip va arribar a la final contra el filial del Barça, l'Espanya Industrial, que es va imposar per 4 gols a 2.

La seu social aquesta temporada va passar al Bar Canaletes, situat a la cantonada de la Muralla de Sant Llorenç, fins que es va acabar i Pelegrí Martí va entrar com a president després d'un canvi de junta.

A LA VORA DEL PRECIPICI DEL DESCENS

La nova directiva intentà fer un equip potent i de garanties, va fer fora a molts jugadors però els fitxatges no varen donar el resultat esperat. L'equip va acabar penúltim a la classificació amb tan sols 21 punts. L'entrenador Jaume Hospital va arribar a utilitzar fins a 27 jugadors per intentar trobar l'onze ideal, només Mañosa i Rosselló van ser fixes a les rotacions.

Poc després d'haver finalitzat el campionat de lliga, la Federació va decidir reduir el nombre de de grups de la Tercera Divisió i segons aquesta nova normativa, el CD Mataró havia de descendir. Al final, degut a les protestes dels

clubs i la Federació va decidir no canviar el format de la categoria i els groc-i-negres no varen baixar.

DESPRÉS D'APROPAR-SE AL DESCENS, EL CD MATARÓ FA LA SEVA MILLOR TEMPORADA

Només sis jugadors de la campanya anterior van mantenir-se a la plantilla. Es van fitxar a nou jugadors. Jaume Hospital tenia una plantilla curta però experimentada. La temporada va començar fatal, l'equip va perdre per 8 gols a 2 contra l'*Escoriaza de Saragossa*. Tot i aquesta decepció, l'equip es va refer i va col·locar-se líder empatat a punta amb l'*Escoriaza*. El Mataró, per culpa d'un final de lliga no gaire bo, va acabar en segon lloc. El primer classificat pujava directe a la Segona Divisió i el subcampió havia jugar la promoció d'ascens.

El Mataró va perdre tots els partits a fora de la lligueta de promoció i va vèncer a tots els rivals a casa. La classificació final d'aquesta lligueta fou: Torrelavega 10 punts; Leonesa 8; CD Mataró 8, Salamanca 8 i Sestao 6. Els mataronis es varen quedar a les portes de la Segona Divisió, si haguéssin aconseguit sumar un empat més a la lliga de promoció haurien pujat a la categoria de plata.

L'aleshores president Pelegrí Martí va dimitir mentre el seu equip disputava la promoció i els vicepresident Josep Busqué va fer-se càrrec de la presidència.

Poc després, a la Segona Assemblea Extraordinària, Jaume Trabal va convertir-se en el màxim mandatari del club.

A la temporada 53/54 Jaume Hospital va deixar de ser l'entrenador perquè no tenia Títol Nacional, cosa que es va començar a requerir als equips professionals, i Basilio Nieto va passar a ser el tècnic del Mataró. En aquella campanya van marxar molts jugadors i el club va patir problemes econòmics. Van baixar tres equips de la categoria i el CD Mataró es va salvar per molt poc.

Al començament de la campanya 1954/55 el Mataró va jugar un partit amistós contra el C.F. Barcelona dels Velasco, Vergés, Biosca, Basora i Suarez. El president blaugrana Francesc Miró Sans, ex jugador del Barça i de l'Iluro S.C., va rebre la insígnia d'or del CD Mataró. El conjunt barceloní es va imposar per 1-3. També es va disputar un partit contra l'Espanyol, en el que l'equip blanc-i-blau va guanyar clarament per 2 gols a 7.

La Tercera Divisió aquell any va perdre glamur, hi havia dos grups catalans de deu equips cadascun i l'ambient futbolístic d'aquesta categoria va afluixar molt. El Mataró va acabar setè al campionat de Lliga. L'entrenador de l'equip va ser Basilio Nieto tot i que a l'inici Andreu Català va substituir-lo durant un curt període. El porter titular de l'equip (Joan Viza) va fitxar pel Reial Madrid.

Antoni Mas va substituir Jaume Trabal a la presidència del club a la temporada 1955/56. Els grups de Tercera Divisió varen passar a ser de 12 equips, dos més que abans i el Mataró va fer una arrencada nefasta a la competició. Andreu Català torna de forma definitiva a la banqueta i l'equip va salvar les primeres males actuacions i acabà la temporada sisè. El Camp Municipal ja no

s'omplia com abans, la passió pel futbol a la ciutat de Mataró havia baixat notablement. Durant la celebració de l'assemblea ordinària d'aquell any, Josep Busqué, membre de la qüestionada directiva i persona que havia realitzat un

préstec al club *perdonar* la meitat del deute que el CD Mataró li devia, gest que va ser agraït pels assembleistes.

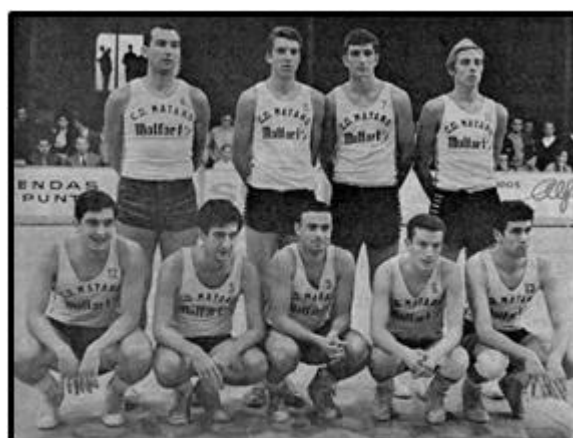
La campanya del 56/57 es va convertir en la més llarga fins aquell moment. Els grups de tercera divisió varen passar a ser de 24, és a dir, la lliga tindria 46 partits per disputar. Francisco Betancourt va ser el tècnic de l'equip que va quedar en setzè lloc. La bona notícia va ser el retorn del carismàtic jugador Jaume Mañosa, tres anys després de marxar a *Balompédica Linense*.

El recent creat equip juvenil va aconseguir quedar sots campió de Catalunya sota les ordres de Valentí Carbonell. L'equip va perdre la final contra el juvenil del C.F. Barcelona.

Equip juvenil de la temporada 56/57, sots campió de Catalunya

Durant les dues campanyes següents, el CD Mataró va anar arreglant les fissures internes que havia anat patint i a més a més, les seccions de bàsquet i handbol juntament amb els equips del futbol base passaven per un molt bon moment i l'equip de reserves va aconseguir l'ascens a Primera Regional. L'entitat esportiva del CD Mataró tornava a estar en creixement i l'afició pel conjunt groc-i-negre a la capital maresmenca també va anar

Equip de la secció de bàsquet, dècada dels 50

en augment.

Els partits del CD Mataró varen arribar a acollir unes cinc mil persones a l'estadi. Hi havia equips de divisions més destacades que no aconseguien aquest nombre. Era tot un orgull per la ciutat.

Durant el mandat del president Antoni Mas es va reduir bastant el dèficit que tenia el club. A la temporada de 1957/58 es van aprovar dues noves lleis: les dones dels socis podien entrar gratuïtament a l'estadi i Manuel Jodas va ser anomenat entrenador després de destituir a Betancourt.

Tot i que el conjunt mataroní anava primer a la meitat de la temporada, una mala ratxa de resultats al final del curs el va acabar posicionant cinquè. Després de finalitzar la Lliga, l'any 1958 es va celebrar la primera edició del *Trofeu Moscardó*, un torneig organitzat en homenatge al General Moscardó, un militar franquista que va ser cap del Comitè Olímpic Espanyol durant quinze anys. Aquesta era una prestigiosa competició a la que hi participaven només equips de Tercera Divisió. A la primera edició d'aquest campionat, el CD Mataró va quedar eliminat per l'Adrianenc.

Imatge del General Moscardó, 1936

La temporada 58/59 va resultar ser molt irregular pel Mataró, degut a una mala primera volta, Manuel Jodas va ser rellevat com a tècnic per Manuel Cruz. L'equip va aconseguir salvar-se del descens amb un molt bon paper en els partits de casa. El conjunt groc-i-negre també va disputar el Trofeu Moscardó, en el que va arribar a les semifinals.

UNA ALTRA LLENGENDA DEL CLUB ES RETIRA

Fernando Vela, un gran davanter molt apreciat pels aficionats, pateix una lesió greu que l'obliga a deixar de jugar al futbol. Havia jugat al Betis, al Granada i a l'Espanyol i va ser el màxim golejadore de la història del Mataró amb un total de 179 gols anotats.

Homenatge a Fernando Vela, 1959

CANVIS A LA PRESIDÈNCIA I A L'EQUIP

El doctor Francesc Barbosa, un metge de renom a la ciutat de Mataró, va entrar a la presidència del club a la temporada 1959/60, justament quan l'entitat tornava a patir dificultats econòmiques i que va necessitar l'ajuda del C.F. Barcelona que va cedir jugador del seu filial al Mataró perquè pogués formar un equip.

Després d'una igualada competició a Tercera Divisió aquella mateixa temporada, els groc-i-negres van quedar tercers. En el mes d'abril de 1960, el jugador juvenil Joaquim Boixet va patir una aturada cardíaca en el transcurs d'un entrenament i malauradament va morir. Fou una notícia tràgica.

A la següent campanya 60/61, Manel Cruz va ser substituït com a entrenador de l'equip per Iluís Forcadell. Varen arribar més jugadors del Condal, el filial del C.F. Barcelona. Un dels futbolistes que es va incorporar a les files del CD Mataró aquell any va ser Esindi, el primer jugador de color en tota la història del club que era conegut entre els aficionats amb el sobrenom de 'el negre', sense ànim d'ofensa. El conjunt mataroní va tornar a finalitzar tercer. A l'edició del Trofeu Moscardó d'aquell any, el Mataró va arribar a la final on va caure als penals contra l'Hospitalet en el Camp Nou.

En el campionat de 1961/62, l'equip es va haver d'adaptar a les baixes que va patir ja que cap jugador cedit pel Barça va continuar aquell any. Es varen incorporar fins a deu jugador entre els que destaca Mariano Roy, una jove promesa que provenia d'un equip anomenat Peña X i que havia jugat a les categories inferiors de la selecció catalana. El Mataró va acabar aquella

campanya en cinquena posició, que va ser la última de Mañosa, jugador que havia deixat empremta en el club. Es va disputar el trofeu Moscardó en acabar la lliga, l'equip va perdre contra l'Europa a les fases eliminatòries i es va disputar també un amistós contra un conjunt alemany de la ciutat d'Stuttgart anomenat *Mohringen* amb victòria mataronina per 4-0. El club estava a punt de complir 50 anys i celebrar les noces d'or.

ELS CANVIS CLIMATOLÒGICS AFECTEN EN EL FUTBOL

A l'inici de la temporada de 1962/63 el campionat de lliga es va veure afectat per les inundacions que va patir la comarca del Vallès i posteriorment, durant el Nadal degut a les fortes nevades a Catalunya. El Mataró va quedar un altre cop tercer a la classificació de Tercera Divisió i va caure eliminat contra el Calella en el trofeu Moscardó.

CANVIS A LA TERCERA DIVISIÓ QUE AUGMENTEN EL NIVELL DE LA CATEGORIA

La Tercera Divisió a la temporada 63/64 va ser formada per un únic grup de 20 equips i això va suposar que el nivell de la categoria va augmentar. Es van fitxar nous jugadors i va pujar Cullet del juvenil. L'equip va tenir tres baixes destacades, les de Toll, Mas i Mariano Roy, aquest últim va fitxar pel C.F. Barcelona. L'equip va ser bastant irregular durant la campanya i va estar a punt de posicionar-se en posicions de descens. Va acabar tretzè. Joaquim Gual va dimitir i Ramon Plá el va substituir puntualment. L'equip va tornar a perdre contra el Calella en el Trofeu Moscardó, aquest cop però per sis a zero.

CELEBRACIÓ DE LES NOCES D'OR

Després d'acabar el campionat de Lliga de 1963 es varen organitzar una sèrie d'actes per celebrar el cinquantè aniversari del club dins el mandat del Dr.

Francesc de Paula Barbosa. La ciutat de Mataró sentia el colors groc-i-negres i els partits del club tenien una mitjana de tres mil espectadors de mitjana.

Antonio Díaz Conde va compondre la música del primer himne del club i Josep Reniu en va escriure la lletra.

Els actes programats van començar amb un partit amistós del CD Mataró contra el CF Barcelona, amb victòria pel conjunt de la ciutat comtal per 2 gols a 5. A la següent temporada es va tornar a convidar al CF Barcelona per disputar un amistós, però aquest cop el Barça va portar l'equip de gala i va jugar amb jugadors com Sadurní i Segarra i el Mataró va perdre per un contundent 0 a 9.

Cartell que anunciava el partit contra el Barça de l'any 1964

Article del Mundo Deportivo sobre les <<Noces d'Or>> del Mataró

Un altre dels actes de celebració de les Noces d'or va ser la inauguració d'un monòlit (monument de pedra) als jugadors Boixet i Roure, que varen perdre la vida mentre defensaven els colors del Mataró.

Com a cloenda d'aquesta sèrie d'actes, es va organitzar el dotze d'octubre de 1964 una trobada de jugadors de futbol i bàsquet que al llarg dels cinquanta anys d'història havien jugat amb el Mataró.

NOUS CANVIS A LA PLANTILLA I CAMPIONS DEL TROFEU MOSCARDÓ

Antonio Solà va ser elegit president del Mataró al juny de 1964 en substitució de Joaquim Gual. L'equip va patir molts canvis, només cinc dels onze titulars de l'any anterior es quedaven a les files groc-i-negres. La nova junta directiva va aconseguir que dos grans jugadors com Viza i Roy, que havien fitxat pel Reial Madrid i el C.F. Barcelona respectivament, es tornessin a incorporar a l'equip.

El CD Mataró va realitzar una temporada molt irregular, amb moltes victòries a casa però moltes derrotes a camp contrari i va patir diverses lesions a la plantilla, tantes que es va haver de reforçar amb Salvador Rodón, un jugador sortit del futbol base de la Juventus A.C.

Jaume Hospital, que havia tornat aquella temporada a la banqueta va ser substituït per Antoni Falguera degut als mals resultats de l'equip. El Mataró es va acabar salvant i va acabar la Lliga fora dels llocs de descens.

Al acabar el campionat de lliga es va disputar el Trofeu General Moscardó com cada any i el Mataró va proclamar-se campió després de guanyar al Balaguer en una final disputada a Lleida a doble partit, amb un resultat total de 4 a 3.

JUVENTUS A.C.

L'any 1954 es va fundar la Juventus A.C., un club de futbol que va ser fundat per a formar joves futbolistes en les seves etapes de futbol base.

Destaca la seva bona relació amb el C.E. Mataró ja que la Juventus no va arribar a tenir un estadi propi fins a l'inici de la dècada dels anys

90 i utilitzava les instal·lacions del Mataró per entrenar i jugar de forma gratuïta. A canvi, els jugadors que destacaven a la Juventus eren traspassats al Mataró sense cost de fitxatge. Actualment la Juventus juga al camp de 'Can Xalant' al Carrer Pablo Iglesias.

La Juventus no ha destacat mai pels seus títols sinó per alguns dels seus jugadors formats al futbol base i que han acabat fitxant per equips importants o fins i tot debutant amb la selecció espanyola com va ser el cas de Paco Clos.

La Juventus A.C. és un dels equips històrics de la ciutat de Mataró i compta ja amb seixanta-un anys de vida.

CRISIS ECONÒMIQUES A TERCERA DIVISIÓ

A la temporada 65/66 hi varen haver diverses entitats futbolístiques de Tercera Divisió que patien una profunda crisi econòmica. Els ajuntaments dels respectius equips van acabar rescatant-los econòmicament.

El Mataró va aconseguir fitxar dos emblemàtics mataronins: el porter Pere Estrems que va jugar al Barça tres anys i Francesc Boixet, ex jugador d'equips com el Llevant, Mallorca, Hèrcules i el Santander. El conjunt mataroní va acabar vuitè a la classificació en una temporada on alguns jugadors varen patir diverses lesions.

En el trofeu Moscardó, l'equip va arribar a la final a doble partit contra el Girona, va guanyar el primer enfrontament per 3 a 2 i el segon es va haver d'ajornar una setmana per una tangana enmig del partit. A la setmana següent el conjunt gironí es va imposar a la pròrroga per 3 gols a 1.

EL CD MATARÓ PERD LA CATEGORIA

A la divuitena participació del Mataró a la Categoria de Tercera Divisió, Antoni Falguera va aconseguir mantenir la confiança amb el president Antoni Solà. Esindi, degut a uns problemes cardíacs va penjar les botes abans de que s'iniciés la temporada del 1966/67. Miquel Xirau va passar a ser ajudant d'entrenador després de set temporades com a jugador i amb més de 70 gols anotats. L'inici de l'equip a la nova campanya va ser decebedor, Miquel Xirau va decidir tornar a disputar alguns partits i poques jornades després va ser proclamat entrenador. Carbonell i Marín, foren jugadors

de l'Espanyol que van fitxar pel conjunt groc-i-negre però tot i això el Mataró va acabar jugant la promoció del descens, en la que va perdre contra el Sant Feliu de Guíxols i va perdre la categoria en la que havia jugat des de feia gairebé dues dècades. Joaquim Spà va passar a ser el president del club.

EL MATARÓ ES PROPOSA NOUS OBJECTIUS

A la temporada 67/68, l'equip va haver d'afrontar el complicat repte d'aixecar la moral dels aficionats després de descendir a la 1era Regional Catalana. A la següent campanya es preveia la creació d'una nova categoria anomenada Regional Preferent on hi entrarien els nou primers classificats de la categoria del Mataró, i per aquesta raó la plantilla patí un canvi radical, només Rodón i Jubiñá varen mantenir-se al nou equip.

Degut a les bones relacions que tenia la junta directiva amb l'Espanyol, l'equip base d'aquella temporada seria format per jugadors de la cantera blanc-i-blava i a més a més, l'equip perico va cedir al Mataró l'entrenador Gallart.

A mitja temporada l'equip estava situat a part mitja de la classificació, tot i això el tècnic Gallart va ser destruït i va agafar les regnes de l'equip Antonio Fàbregas. El Mataró va tenir una molt bona actuació en els últims partits i va finalitzar el campionat en setè lloc, cosa que li va permetre entrar a jugar la temporada següent a Preferent. L'objectiu de la temporada fou assolit amb èxit. El jugador Zamora va tenir un paper destacat amb una aportació de 14 gols.

A la temporada de 1968/69, el Mataró debuta a Preferent i Manel Jodas torna al club com a entrenador. Al Municipal d'esports l'equip era invencible però els partits que disputava de visitant no solien acabar amb un resultat positiu pels mataronins. Basilio Nieto va tornar i va substituir Jodas com a tècnic. El Mataró, a falta de tres jornades pel final, es va situar líder a la classificació. A la avant penúltima jornada l'equip va haver de desplaçar-se a Tossa, un camp complicat o els groc-i-negres van guanyar per 2 gols a 5. L'eufòria va arribar al penúltim partit de lliga, o es va derrota per 1 a 0 al Granollers davant l'afició i els mataronins es proclamaren campions de lliga, fet que els va permetre l'ascens directe a la Tercera Divisió dos anys més tard d'haver baixat.

Durant l'estiu de 1969, després de confirmar-se l'ascens a 3a Divisió, el president Joaquim Spá dimiteix i Jaume Badalona és escollit per manar. Mario Leardi va ser anomenat entrenador per la campanya 69/70, en la que el Mataró va fer un campionat discret classificant-se en vuitena posició. Zamora fou el màxim golejador de l'equip amb 20 gols. Al acabar-se la temporada es va inaugurar l'enllumenat elèctric a l'Estadi Municipal d'Esports.

UNA ALEGRIA DE CURTA DURADA

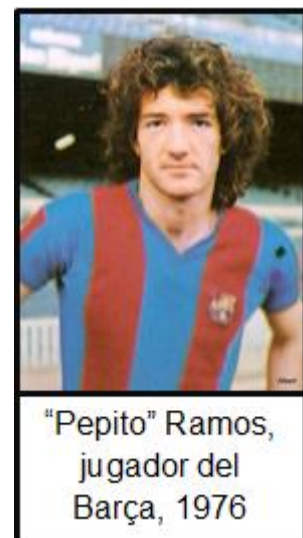
L'eufòria que s'havia viscut per part dels aficionats del CD Mataró tardaria mot poc temps a transformar-se en decepció.

A la temporada 1970/71 es va augmentar el nivell de la categoria de Tercera i no només hi van participar equips catalans, sinó que també d'altres equips potents com el Llevant o el Mestalla. L'equip groc-i-negre va quedar últim a la classificació. Degut als mals resultats, el president de l'entitat va dimitir i Fernando García va exercir com a tal temporalment.

El fet de jugar a Tercera Divisió i disposar d'enllumenat artificial va permetre als mataronins participar per primer cop a la Copa d'Espanya, en aquella època era anomenada "*Copa del Generalísimo*" en honor al dictador Francisco Franco. El Mataró va quedar emparellat amb el S.D. Huesca. Els mataronins varen guanyar l'anada a camp propi per 2-1 però van perdre la tornada a la pròrroga després de tornar a quedar 2-1, aquest cop però en contra.

A la temporada 1971/72, Blai Busqué va ser nomenat president. El jugador 'Pepito' Ramos va fitxar per l'Espanyol, on jugaria durant cinc anys i posteriorment fitxaria pel Barça. Va ser un il·lustre jugador mataroní que va disputar quatre partits amb la Selecció Espanyola absoluta. També es va confirmar aquella mateixa temporada, la baixa de Salcedo, que fitxà pel Deportivo.

El Mataró va acabar tretzè a la classificació i Zamora, recent tornat de l'Europa va tornar a ser el màxim golejador amb la xifra de 14 gols.

A la següent campanya, la 72/73, el migcampista groc-i-negre "Lolo Flores" va fitxar pel F.C. Barcelona i Tomás Barris, ex atleta professional, fou l'escollit per dirigir l'equip des de la banqueta. El Mataró va acabar vuitè.

Tomás Barris va aconseguir assolir el rècord de partits imbatuts a l'estadi, que entre els amistosos i els partits oficials de competició varen ser un total de 42. Tot i això, l'equip va patir algunes derrotes doloroses com a Reus, on es va perdre per 5 a 0. L'entrenador Barris va dimitir i Daniel Torné fou el seu substitut. El Manresa va quedar campió de la categoria Preferent. El CD Mataró va estar a punt de situar-se líder a la classificació però va acabar cinquè. Degut a aquesta decepció final, el president Blai Busqué també va dimitir.

POLÈMICA, CANVIS I REESTRUCTURACIONS INTERNES

A la temporada 1974/75, després de la dimissió del president i de l'entrenador, el nou màxim mandatari del club passa a ser Enrique Martínez de Jorge, un empresari de Premià que mai no havia tingut contacte amb el club.

Martínez de Jorge va prendre la decisió de canviar Alfredo Vela d'entrenador i posar Paco Gómez tot just abans d'iniciar el campionat de lliga. El Mataró es va situar penúltim a finals d'octubre. La polèmica estava servida. Ja feia tres temporades que l'equip estava a Preferent i l'afició tenia ganes de tornar a Tercera. El president va cessar tots els càrrecs de la junta directiva i va decidir tornar a reestructurar el club de nou.

L'equip es va refer de la seva mala ratxa i guanyà tots els partits restants a camp propi però a fora va ser més irregular i una derrota contra el Palamós va col·locar el Mataró en llocs de descens i va provocar la destitució de Paco Gómez i va permetre a Daniel Torné a ser entrenador de nou. El conjunt groc-i-negre va perdre quatre jornades seguides fins que va aconseguir una importantíssima victòria contra l'Olot que va animar els jugadors i van acabar salvant la categoria.

MORT DEL DICTADOR FRANCISCO FRANCO I TRANSICIÓ DEMOCRÀTICA

Francisco Franco Bahamonde va morir el 20 de novembre de 1975 després d'una llarga agonia. Dos anys abans, el grup terrorista ETA havia assassinat Luis Carrero Blanco, la mà dreta del dictador i el seu successor. El sector dur del règim va perdre la partida després de veure que l'intent continuista de Carlos Arias Navarro 'feia aigües'.

Amb aquesta situació, l'oposició democràtica i part de l'oligarquia varen coincidir en l'interès pel canvi.

Joan Carles de Borbó va ser anomenat cap d'estat el 22 de novembre de 1975 i va convocar eleccions generals el juny de 1977, on es volia assegurar la representació de la pluralitat espanyola. Adolfo Suárez (Unión de Centro

Democrática) va guanyar aquestes eleccions i Felipe González (PSOE) fou el cap de l'oposició.

Per la seva part, els ciutadans catalans es mobilitzaven per aconseguir l'Estatut d'Autonomia, que van aconseguir el 1978, que li permetia tenir un Parlament propi i Josep Tarradellas va exercir provisionalment de President de la Generalitat amb un govern de concentració. Aquell mateix any també es va redactar la Constitució Espanyola, que recull els drets dels ciutadans espanyols.

UN ALTRE DRAMÀTIC DESCENS

El Mataró va tornar a canviar d'entrenador, Joaquim Carreras fou elegit per dirigir l'equip per la temporada 1975/76. L'embranzida inicial que va agafar l'equip va ser notable, amb un començament molt potent. Tot i això, el conjunt mataroní va encaixar set derrotes consecutives que van provocar la dimissió del president. Una junta gestora encapçalada per Domingo Oriol seria l'encarregada del club fins l'acabament de la temporada. Degut a la mala situació esportiva, l'entrenador va plegar i Enric Reig, conegut per l'afició amb el sobrenom de 'Enri', el va substituir. Per acabar-ho d'adobar, els jugadors Gregorio, Torrijos, Hidalgo i Galeote varen haver de deixar les files groc-i-negres per anar a exercir el servei militar. El CD Mataró va acabar en un nefast dissetè lloc, que el va fer baixar a Primera Regional un altre cop.

Després d'unes temporades lluitant, el somni de tornar a Tercera Divisió es va esmicolar.

ES PRODUEIX UN FET INSÒLIT: DOS EQUIPS MATARONINS EN UNA MATEIXA CATEGORIA

En el campionat de lliga de Primera Regional de la campanya 76/77, el Mataró tenia com a tècnic a Daniel Torné, però degut als mals resultats va ser destituït i el substitut fou Jaume Creixell. L'equip va millorar i va acabar novè a la classificació. Aquella mateixa temporada es van jugar dos derbis contra el Cerdanyola, per primer cop a la història, dos equips mataronins coincidien en una categoria.

EL FUTBOL ALS BARRIS I ASSOCIACIONS

Entre els anys 1960 i 1975, la població de la ciutat de Mataró es va doblar. La capital del Maresme va passar de 40 mil habitants a tenir-ne 80 mil. És per aquesta raó que alguns barris o altres tipus d'associacions van fundar els seus propis equips de futbol. D'aquesta manera hi havia més facilitat perquè els joves poguessin jugar al futbol a la ciutat.

UD Cerdanyola

Va ser un club del barri de Cerdanyola de la ciutat de Mataró fundat el 1965 i que va desaparèixer com a institució l'any 2010 per problemes econòmics.

Durant els seus primers anys participava a les categories regionals catalanes i el seu màxim assoliment va ser aconseguir l'ascens a la categoria Regional Preferent, on la temporada 1976/77 va coincidir amb el CE Mataró.

L'any 1994, el Cerdanyola va arribar al punt més àlgid des de la seva creació arribant a disputar la Tercera Divisió.

NOVES INCORPORACIONS I MILLORES EN ELS RESULTATS

La junta directiva va donar llum verda a la continuïtat de Creixell a les banquetes groc-i-negres i Torrijos i Gregorio varen tornar després de finalitzar

la seva formació a la “mili”. També es van fitxar nous futbolistes com Prats, Busquets i Navas.

El primer derbi de la temporada es va disputar a l'Estadi Municipal d'Esports amb victòria pel Mataró per un gol a zero i el segon el va guanyar el Cerdanyola amb un gol d'Isidro de Penal. El Gramenet es va proclamar campió de la categoria i el Mataró es classificà tercer i va quedar-se tan sols a un punt de la promoció d'ascens.

El 1978, Jaume Creixell deixa de ser entrenador del Mataró i el president del club, Josep Ametller, contracta a Vicenç Junqué, amb el qual s'aconsegueix una ratxa de divuit partits sense perdre i s'acaba la primera volta en primera posició. A la segona volta els mataronins varen seguir rendint a un nivell molt alt i van proclamar-se campions a falta de cinc jornades per la fi del campionat, és a dir, a l'estiu de 1979, es va aconseguir l'ascens a Preferent, cosa que també va aconseguir el Cerdanyola.

A la temporada 79/80, Domènec Oriol torna a la presidència de l'entitat. El tècnic Junqué és cessat i substituït per Velasco i l'equip acaba el campionat de lliga en segon lloc. Gràcies a aquest sots campionat, el conjunt Mataroní aconseguix complir el seu desig i tornar a pujar a Tercera Divisió.

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA (1980)

El 20 de març de l'any 1980 es varen celebrar a Catalunya les primeres eleccions al Parlament de Catalunya després de la recuperació de la democràcia a Espanya. Aquestes eleccions van servir per escollir el govern català i també elegir 135 diputats. Jordi Pujol, candidat per Convergència i Unió va sortir escollit com a president i Joan Raventós (PSC) va ser el cap de la oposició.

Gràcies al fet de tenir un Parlament, un Estatut i un Govern propi, es va permetre que els catalans poguessin tornar a parlar la seva llengua. En el cas del futbol, els comunicats oficials dels clubs i entitats varen poder tornar-se a realitzar en català i la bandera catalana va poder tornar a ondejar en els estadis, tot i això no va ser fins l'any 1994 que el Mataró va passar a dir-se club esportiu.

El President de la Generalitat Jordi Pujol va inaugurar la pista coberta de la secció de bàsquet, que uns anys més tard es convertiria en pavelló.

EL FUTBOL DEL CD MATARÓ NO AGRADA ALS AFICIONATS

La campanya 80/81 va ser molt discreta. L'equip no va marcar gaires gols i va acabar classificant-se tretzè.

A la següent temporada, la 1981/82, les coses no varen millorar, l'entrenador va ser destituït i l'ex jugador Zamora el va substituir i l'equip va fer una segona volta nefasta i bastant decebedora. Al final, els mataronins varen finalitzar a la quinzena posició i el futbol de l'equip va anar perdent seguidors. Cada cop menys gent viatjava al Camp Municipal d'esports per veure jugar a l'equip.

AUGMENTA LA PASSIÓ FUTBOLÍSTICA AMB EL MUNDIAL DE 1982

Durant el tretze de juny i l'onze de juliol de 1982 es va celebrar a Espanya el Mundial de Futbol. Hi varen haver catorze ciutats organitzadores en tot l'estat, una d'elles va ser la de Barcelona.

Tot i que cap jugador del Mataró participava en el campionat, una organització esportiva d'aquell calibre va animar a alguns mataronins a viatjar a Barcelona per veure un dels partits. A més a més, també es van poder veure els enfrontaments en directe per la televisió, cosa que va fer que l'expectació pel futbol a Catalunya i Espanya augmentés.

D'aquesta manera, tot i que el futbol que es veia al Municipal d'Esports no acabava de satisfer, diversos mataronins varen aficionar-se a veure aquest esport i malauradament pel C.D. Mataró, la facilitat que hi havia per anar a Barcelona, va permetre que es féssin simpatitzants de clubs com el Barça o l'Espanyol que estaven a una divisió més alta i de més nivell que la del club de la seva ciutat.

EL CLUB ESTÀ EN CAIGUDA LLIURE

La campanya del 82/83 va començar molt malament pel Mataró, el porter Mendoza i els germans Flores van abandonar les files del club, que va encadenar tres derrotes seguides i es va situar cuer a la classificació. L'entitat tenia molts problemes de liquiditat, el president Oriol va dimitir i Josep Ametller tornà a ocupar provisionalment el càrrec fins que Ernest Farga ocupà la presidència definitivament. Pel que fa a la banqueta, hi va haver diversos cesaments d'entrenadors fins que al final fou el jugador de la plantilla 'Nebot' qui exerceix d'entrenador alhora que jugador. Les entrades pels partits es varen rebaixar a 200 pessetes. Tot i aquesta última mesura, el públic no es va animar a assistir a l'estadi. La temporada va acabar de manera molt nefasta, amb el

Mataró últim amb només quinze punts i perdent la categoria i per si no n'hi havia prou, el segon equip també va descendir a Segona Regional.

A la temporada 1983/84, el mític ex jugador Miquel Xirau va tornar a l'equip, aquest cop però com a tècnic tot i que no va durar gaire en el càrrec ja que va perdre per 0 gols a 6 contra el Canovelles i va ser destituït. Paco Cortés fou el nou entrenador. Durant aquesta campanya es van jugar dos derbis contra el Cerdanyola, un amb victòria pel Mataró per 3 a 2 i l'altre amb empat a zero. El Mataró va acabar catorzè a la classificació i amb una crisi institucional forta. Els propis jugadors de l'equip van demanar la dimissió del president Ernest Farga que va finalment va abandonar la presidència i Josep Lluís Aznar va ocupar el seu càrrec.

A la següent campanya, la 1984/85, "Lolo" Flores, Farnés, Pi, Celso i Juanma van suplir les baixes de Felipe, Bosch, Nieves i Palma. Paco Cortés va ser substituït com a tècnic a mitja temporada per Josep Antoni Prats. També va dimitir el president Josep Lluís Aznar i Vicenç Carrés va accedir a la presidència. El conjunt groc-i-negre va acabar la temporada en una discreta dotzena posició i va guanyar per la mínima els dos derbis contra el Cerdanyola, que va baixar a Primera Regional. A la següent temporada, l'equip va seguir amb la seva ratxa de temporades nefastes. Alfred Matamala va ser escollit entrenador i el conjunt mataroní va acabar últim a la classificació, fet que el va obligar a descendir a Primera Regional.

VICENÇ CARRÉS PREPARA UNA RECUPERACIÓ DEL CLUB

A la campanya 86/87 es va preparar un equip dirigit per Alfred Matamala amb el que es pretenia aconseguir l'ascens a Preferent. El Mataró va començar en bona línia però degut a uns problemes burocràtics a la vuitena jornada va perdre la primera posició. A mitja temporada, Matamala fou cessat i Manuel Camacho va passar a dirigir l'equip, que amb un irregular final de temporada va acabar tercer per darrere del Calella i Montanyesa i no va classificar-se per la promoció d'ascens.

A la temporada de 1987/88 es va celebrar el setanta cinquè aniversari del club i l'objectiu principal va ser l'ascens a Categoria Preferent. Es va confeccionar

una plantilla amb molts jugadors de casa sota les ordres de Fèlix Alonso. Es van fitxar a Diego, Da Silva i Vidal. L'inici va ser fluixet però després del fitxatge de David a la porteria i Múgica i Granados al mig del camp varen permetre a l'equip mantenir-se imbatut durant catorze jornades. El Mataró va fer un gran final de temporada però va tornar a acabar tercer i no pogué disputar l'ascens.

A la temporada 1988/89, el Mataró va realitzar una gran primera volta i va començar molt bé la segona. Tot i això, en un partit contra el Premià, l'equip va perdre per 2 gols a 1 degut a un error arbitral que va permetre a l'altre equip maresmenc endur-se el títol de Primera Regional. Per la seva part, el club maresmenc va tornar a quedar fora de la promoció d'ascens.

L'ANIVERSARI DE PLATÍ PASSA DESAPERCEBUT

Degut a les decepcions futbolístiques no es van fer gaires actes per celebrar el 75è aniversari de l'entitat. Tan sols es va disputar un partit contra el Sant Andreu el dia 12 d'octubre. A Vicenç Carrés se li va acabar el mandat i Tomás Pallarés va accedir a la presidència del club.

CONTINUEN ELS INTENTS D'ASCENS

A la campanya 89/90, el Mataró es va tornar a veure les cares amb el Cerdanyola, després de que aquest hagués aconseguit l'ascens a Primera Regional la temporada anterior.

El conjunt groc-i-negre fou dirigit per Manel Ribas i patí les baixes de Murcia, Vidal i Moscoso. Tot i això, Ribàs durà poc temps a la banqueta degut als mals resultats i a l'octubre fou substituït per Agustí Berenguer. A mitjans de la segona volta, els jugadors de l'equip mataroní es varen plantar per culpa dels endarreriments en els pagaments de sous i en alguns partits varen haver de jugar juvenils. El Mataró acabà la temporada en sisena posició, fet que no li va permetre aconseguir l'ascens.

Pel que fa als derbis locals, el Cerdanyola va endur-se el partit al seu camp per un contundent 4-1 i el C.D. Mataró va guanyar al Camp Municipal d'Esports per 3 gols a 1.

A la següent temporada, la 1990/91, es produïa una fita històrica per l'esport mataroní, tres equips competirien a Primera Regional, el Mataró, el Cerdanyola i el Cirera UD.

Aquell mateix any, es va crear la Primera Catalana, una categoria immediatament inferior a la Tercera Divisió.

Els groc-i-negres van començar el campionat amb Antoni Samblás com a tècnic i van acabar-lo amb Juan Moscoso. Els resultats no foren els esperats, clasificant-se en cinquè lloc mentre que el Cerdanyola assolí l'ascens a Preferent. L'equip portava cinc anys consecutius intentant assolir l'ascens i l'afició es preguntava quan es remontaria aquella situació.

CIRERA U.D.

Va ser un club fundat l'any 1961 per un grup de joves del barri de Cirera que varen formar un equip de futbol i que en un principi no tenien camp propi i l'Estadi Municipal d'esports estava reservat per quatre equips: el CD Mataró, el Peña X, la Mataronesa i la Juventus.

El camp actual és un terreny més o menys pla que l'alcalde Pedro Crespo els va oferir i que els directius i esportistes van adaptar per jugar a futbol.

S'ASSOLEIXEN DOS ASCENSOS CONSECUTIUS

Per la temporada 1991/92, l'equip va patir una gran transformació, només sis jugadors de la campanya anterior van continuar a la plantilla.

El Mataró va acabar segon a la classificació per darrera de la verdiblanca i va guanyar la promoció d'ascens contra el Termens, un equip lleidetà. Després de sis intents, el club aconseguia l'any 1992 l'esperat ascens a 1a Categoria Preferent.

A la temporada 92/93 es va renovar a Juan Moscoso per dirigir l'equip que va finalitzar tercer a la classificació i no aconseguí entrar a la promoció d'ascens.

Al següent campionat, Moscoso va fitxar pel Palafrugell i el conjunt Mataroní va contractar Miquel Coromines, un tècnic amb experiència a la Tercera Divisió.

El conjunt groc-i-negre va aconseguir la classificació per la promoció d'ascens que va haver de disputar contra el Can Viladet. Al final, els dos equips van pujar a Primera Catalana per uns assumptes de reglament. El Mataró va passar d'estancar-se a Regional, a pujar dos anys consecutius de categoria.

NOU PRESIDENT, NOU NOM

L'any 1994, Rafa Campos va accedir a la presidència de l'entitat i la primera acció que realitzà va ser la de canviar les sigles de l'entitat, que va passar a dir-se "Club Esportiu Mataró".

Els mataronins varen aconseguir l'ascens a Tercera Divisió dotze anys després acabant en tercer lloc a la taula empatat amb el Tremp i derrotant el Sant Cristóbal de Terrassa a la promoció d'ascens.

A la campanya 95/96, el Mataró va tornar a situar-se líder de tercera més de trenta anys més tard tot i que el final de temporada no fou massa bo i l'equip acabà classificant-se a mitja taula. Tot just quan es va finalitzar el campionat, l'ajuntament va instal·lar gespa artificial al Camp Municipal d'Esports.

A la temporada 1996/97 l'equip va començar sota les ordres de Martín Abad i va acabar sent dirigit per Jaume Creixell, que va tornar a l'entitat dues dècades més tard. El conjunt groc-i-negre va acabar la temporada novè i el Cerdanyola va perdre la categoria i va baixar a Primera Catalana.

L'EQUIP DISPUTA LA SEMIFINAL DE LA COPA CATALUNYA CONTRA EL F.C. BARCELONA

El Mataró es va classificar l'any 1997 per la semifinal de la Copa Catalana, la qual es disputava en format triangular. El conjunt maresmenc va derrotar al Nàstic de Tarragona per 0 gols a 2 i el Barça va guanyar per 1 a 3 al conjunt tarragoní. Finalment, els blaugrana també van guanyar als groc-i-negres per un clar 5-0.

A la ciutat de Mataró va tornar a augmentar la passió per al club després de veure com l'equip de la ciutat jugava contra futbolistes de renom com Stoixkov, Amor o Lopetegui.

LA SEGONA B, L'OBJECTIU QUE ES VOL ASSOLIR

A la temporada 1997/98 Miguel Álvarez va arribar a la banqueta amb un objectiu clar, l'ascens a Segona Divisió B. L'equip va aconseguir importants victòries com la del Mini Estadi contra el Barça C i a casa contra el Sant Andreu per 7 gols a 0. A mitja temporada es varen fitxar dos centrals, Jose i Naranjo, per aconseguir més solidesa defensiva. Després d'una gran segona volta, el conjunt mataroní va aconseguir acabar tercer per darrere del Barça 'C' i el Palamós. Al finalitzar-sela temporada, Francesc Rimblas va guanyar les eleccions per accedir a la Presidència del club.

L'equip va guanyar quatre dels sis partits disputats a la promoció i no va aconseguir pujar de categoria.

A la següent edició de la categoria es va mantenir la majoria de la plantilla per aconseguir l'objectiu que tant a prop varen estar a punt de conquerir l'anterior any. Tot i això van pujar tres jugadors del juvenil; Kiku Rimblas, Jiménez i Víctor i es també es va fitxar a un delanter, Ricky. L'equip va romandre a la part alta de la taula al llarg de la temporada i es va disputar l'accés a la promoció d'ascens contra el Vilassar a la última jornada de lliga que va acabar amb empat a un, un resultat positiu pel Mataró. A la promoció per pujar de categoria només van guanyar dos partits i van patir quatre derrotes que els van deixar fora del somni de Segona Divisió B un altre any.

EL C.E. MATARÓ ÉS DE SEGONA DIVISIÓ B

Fins a deu canvis va patir la plantilla groc-i-negre per a la campanya de 1999/00. L'equip va realitzar una molt bona campanya i finalitzà tercer en el campionat. En aquesta ocasió, el C.E. Mataró no va perdre cap dels sis partits que va disputar durant la promoció d'ascens i va classificar-se per a disputar la categoria de Segona Divisió B la temporada següent.

Aquest ascens fou una fita històrica ja que era la màxima categoria en que l'equip havia jugat en tota la seva història.

SUBCAMPIONS DE CATALUNYA

Aquell any 2000 va ser memorable pel club. A més de pujar de categoria, l'equip va arribar a la final de la Copa Catalunya contra el Barça després d'eliminar a l'Espanyol a la semifinal.

L'encontre contra els blaugranes es va disputar a l'estadi de Terrassa. En aquella ocasió, el F.C. Barcelona va ser dirigit per José Mourinho. El Mataró va acabar perdent per 3 gols a 0 contra un Barça liderat per el davanter Patrick Kluivert. Tot i el resultat en contra, els groc-i-negres van realitzar un gran partit.

El Mataró encetava doncs una època que apuntava a esperençadora i els aficionats tenien molta confiança en l'equip degut a les seves bones actuacions.

RENOVACIÓ PER ENCARAR EL NOU REpte

Cándido Viana va ser l'escollit per encarregar-se del joc de l'equip a la temporada 00/01, després de que Miguel Álvarez fixés pel Terrassa i amb ell marxessin cinc jugadors de l'equip. Es van realitzar bastants fitxatges per cobrir les baixes, els més destacats foren Miki Corominas, Olmo i Sauras.

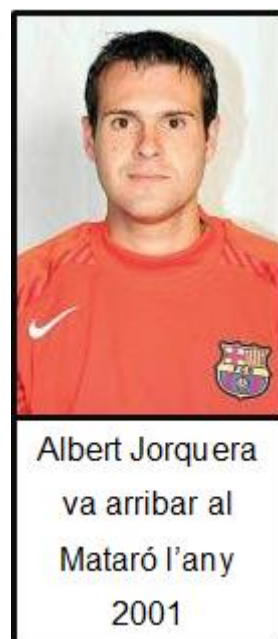
El primer partit que van disputar els mataronins a 2a B fou contra el filial del Barça, que els va derrotar per 1-3 i a la següent jornada va perdre 6-0 contra el Sabadell. Jaume Creixell va substituir a Viana pels mals resultats. El Mataró es va jugar la continuïtat a la categoria a la última jornada contra l'Espanyol 'B', gràcies el qual va aconseguir la salvació.

Tot i aconseguir la permanència, Jaume Creixell va decidir no seguir al club i Joan Vilà va passar a ser l'entrenador del primer equip.

Al campionat de 2001/02, el Mataró es va reforçar, i entre d'altres jugadors, va aconseguir la cessió d'Albert Jorquera, porter del Barça 'B' que més endavant acabaria jugant al primer equip del F.C.Barcelona. De mica en mica, l'equip va anar adquirint regularitat.

Tot i els bons resultats, una mala notícia va arribar al club, l'estimat president Francesc Rimblas va morir, cosa que va ser baixar notablement el nivell de l'equip, encadenant cinc derrotes consecutives i va acabar vuitè.

Francisco José Gonzalo fou escollit com a nou president de l'entitat.

A la campanya 2002/03 es va confeccionar una plantilla molt jove. Jorquera va ser recuperat pel F.C. Barcelona i alguns jugadors fitxen per equips d'una categoria més alta. El Mataró va jugar-se el descens durant tot el campionat i no va ser fins la última jornada amb un Municipal d'Esports ple a vessar que salvaria la categoria.

Per la emporada 2003/04 l'entitat es va convertir en una Societat Anònima Esportiva i al mes de setembre es varen començar a vendre les accions del

club. Alhora, el Mataró buscava la professionalització de les seves estructures i va proposar a l'Ajuntament un nou projecte de camp. L'empresa de logística Duol fou la principal accionista.

Per a disputar aquella temporada l'equip tenia una plantilla amb una manca de qualitat respecte els equips d'anys anteriors. Es van realitzar pocs gols i el conjunt mataroní va acabar descendint a Tercera.

El Mataró va patir una certa crisi econòmica aquell any, l'empresa Duol no va pagar uns diners tot i que s'havia compromès a fer-ho i a més no va aconseguir captar una gran quantitat de nous socis.

Per a la següent temporada l'equip es va tronar a renovar. Jaume Creixell un altre cop torna a la banqueta groga i negra. La majoria dels jugadors de la plantilla també foren nous. Els mataronins varen finalitzar el campionat en segona posició, cosa que els permetia disputar la promoció d'ascens. El Mataró va aconseguir passar la primera eliminatòria contra l'Eivissa però no la segona contra l' 'Áligas de Múrcia'.

CAMPIONS DE LA COPA FEDERACIÓ

Aquell mateix any 2005, el C.E. Mataró es va proclamar campió de la *Copa Federació*, un trofeu disputat entre equips de 2a B i Tercera Divisió, derrotant al Benidorm a la final per la mínima.

Tot i els bons resultats, Creixell va abandonar les files del club al concloure la temporada.

INESTABILITAT A LA BANQUETA

A la campanya de 2005/06, varen passar un total de tres entrenadors a la banqueta del C.E. Mataró. Marc Serrano fou qui encetà la temporada però va ser cessat per no mantenir gaire bon *'feeling'* amb els jugadors i arriba Josep Maria Gonzalvo i per culpa dels mals resultats és destituït i canviat per Manel Moya, que estabilitza l'equip i el classifica a mitja taula, concretament, a l'onzena posició.

CANVI RADICAL DE LA PLANTILLA

Per al campionat 06/07 la plantilla pateix un canvi per radical entre fitxatges i juvenils. El Mataró acaba en quart lloc, a prop de la promoció tot i que no hi entra.

A la campanya del 2007/08 el club fa una gran inversió econòmica amb l'objectiu de pujar a Segona Divisió B. A partir de la vuitèna jornada, Manel Moya és cessat i substituït per Jaume Creixell, que per cinquè cop trepitjaria la baqueta groga i negra. El conjunt de la capital maresmenca es va haver de jugar altra vegada l'ascens a l'últim partit de lliga contra el Premià. L'equip no acaba baixant gràcies a l'ascens de dos equips catalans a 2a B.

CREACIÓ DE LA FUNDACIÓ PRIVADA ESPORTIVA MATARÓ

A l'octubre de l'any 2007, el C.E. Mataró i l'U.D. Cerdanyola varen arribar a un acord per crear la Fundació Privada Esportiva Mataró, una fundació que potenciaria el futbol base del Cerdanyola realitzant els mateixos mètodes que les categories inferiors del C.E. Mataró. També varen convidar als altres equips de la ciutat a formar part del projecte.

GREU CRISI ECONÒMICA A L'ENTITAT

El C.E. Mataró havia crescut econòmicament en la última dècada de forma notable degut als espònsors d'empreses immobiliàries. Ara bé, quan va esclatar la crisi de 'la bombolla immobiliària' aquests patrocinadors van deixar de pagar a l'entitat esportiva, cosa que va provocar impagaments a les nòmines dels jugadors i denúncies per part dels futbolistes.

El club va haver de dur a terme una política de retallades en els salaris de tècnics i esportistes, fet que va provocar la marxa d'alguns entrenadors com la de Jordi Pi, del Juvenil A i d'alguns jugadors. Uns mesos més tard, l'entitat anuncia que no es pot fer càrrec dels sous dels futbolistes.

L'any 2009 va portar queixes per part dels pares del futbol base degut a la cancel·lació de les activitats esportives dels seus fills per els impagaments als àrbitres.

Lluís Sardà, un productor audiovisual barceloní va invertir en el club i s'en va fer càrrec. Aconseguí salvar l'economia mitjanament, però tot i això l'equip va continuar patint baixes.

Al final, el Mataró finalitzà la temporada en zones de descens i va tornar a baixar a Primera Catalana.

EL CLUB SEGUEIX ENFONSANT-SE

El Mataró va començar la campanya 09/10 amb un deute de més de seixanta mil euros a exjugadors per impagaments de sous.

L'equip va canviar un parell de cops de tècnic i després d'un campionat de mals resultats el conjunt groc-i-negre va descendir a preferent.

A la temporada de 2011/12, la Federació Catalana de Futbol va decidir crear quatre categories per sota de Primera Catalana, és a dir, els sis primers equips de la categoria del Mataró ascendirien a Primera Divisió Catalana i els altres anirien a Segona.

Durant la campanya els jugadors van reivindicar a la directiva que se sentien abandonats i fins tot varen abandonar les files del club. L'entitat es va veure obligada a jugar amb jugadors del juvenil. L'equip va estar tres partits seguits

sense presentar-se als encontres de competició fins que la federació els va expulsar de la lliga. El deute de l'entitat amb els exfutbolistes va arribar a ser de 150.000€.

INTENT DE RECUPERACIÓ

A l'any 2012, Lluís Sardà va desaparèixer sense deixar rastre. Jordi Pi, Gerard Floriach i Marcial Serrano agafaren les regnes de l'entitat en busca d'estabilitat.

El Mataró havia perdut molts socis i aficionats que no van quedar satisfets amb el club i no els hi va agradar gens la seva mala imatge.

Juan Moscoso fou l'encarregat de dirigir un equip molt jove i inexpert, liderat per dos jugadors experimentats, 'Landi' i 'Marcial' i acaba la campanya 2011/12 com a sisè classificat.

FUNDACIÓ DEL C.E. MATARÓ ESCOLA DE FUTBOL

L'equip va haver de tornar a crear-se i començar des de zero a Segona Catalana, sota el nom de "C.E. Escola de Futbol", i Albert Gibert sota la presidència d'Albert Gibert, qui seria l'artífex de la recuperació institucional i esportiva del club.

EL MATARÓ, UN CLUB CENTENARI

L'any 2012, el Mataró es convertí en el dissetè equip català en complir cent anys des de la seva fundació.

Per a celebrar el centenari de la creació de l'entitat, el club va posar a la venda una samarreta commemorativa, es va organitzar un acte institucional a l'Ajuntament de Mataró i els músics Isidre Julià i Pere González varen compondre un nou himne conegut ara com "l'Himne del Centenari".

‘RESSORGIMENT’ DE L’ENTITAT

A la temporada 12/13, l'equip va estar sota les ordres de Daniel Sánchez va realitzar una temporada bastant regular i acabà situant-se a la meitat de la classificació.

La gran feina d'Albert Gibert aconsegueix que el club es mantingui ferm com a institució i troba nous patrocinadors per mantenir l'entitat al dia dels pagaments.

Per encarar la temporada 2013/14, es va contractar a l'actual entrenador José María Polo, que tenia el gran repte d'aconseguir l'ascens a Primera Catalana amb un equip molt jove.

La seva primera temporada va ser de reconeixement, l'equip va arribar a situar-se en zona perillosa però va acabar mantenint la categoria i agafant confiança per l'any següent.

Al desembre de 2013, es va saber la tràgica notícia de la mort d'Albert Gibert, l'home clau pel resorgiment de l'entitat, que va patir una parada cardiorrespiratòria.

Al mes de gener de 2014, es va presentar al delegat i vocal Fran Seijo com a nou president del club, que va fer-se càrrec del club amb la intenció de continuar amb la recuperació que havia iniciat l'Albert Gibert i que va aconseguir una injecció econòmica important amb el patrocini de *Mataró Parc*.

A l'esquerra, Fran Seijo oficialitzant l'acord de patrocini amb els magatzems *Mataró Parc*

A la campanya 2014/15, l'equip va continuar sota les ordres de Polo i la capitania de 'Landi', que va disputar la seva última temporada com a jugador del Mataró després de la seva llarga i meritòria trajectòria a l'entitat, jugant un total de sis temporades. Ben aviat, l'equip se situà líder a la classificació i hi va romandre durant tot el curs. Va aconseguir una imbatibilitat de més de deu partits sense perdre i es classificà directament per l'ascens a Primera Catalana.

D'aquesta manera, el C.E. Mataró s'està refent de mica en mica de les desastroses gestions anteriors que varen portar el club a la ruïna i que gràcies a la feina de les directives encapçalades per Albert Gibert i després per el seu

successor Fran Seijo, s'ha mantingut viu amb l'objectiu de tornar a ser el que ha arribat a ser.

La temporada 2015/16 s'afronta amb nous fitxatges i la baixa destacada del capità Landi, qui ha penjat les botes aquest estiu passat.

L'equip, sota el lideratge d'Aitor González, el jugador més destacat, intentarà buscar la classificació en places de promoció per aconseguir l'ascens a Tercera Divisió, o almenys, mantenir-se aquesta campanya a la zona còmoda de la taula per aconseguir estabilitat esportiva i poder aconseguir l'ascens en alguna de les temporades vinents.

MARC PRÀCTIC

ANÀLISI DE LA PLANTILLA 2015/16:

‘JOEL’ GARZÓN

DORSAL: 1

EDAT: 20 ANYS

POSICIÓ: PORTER

Porter provinent de les categories inferiors del club que està disputant la seva segona temporada al primer equip del C.E. Mataró. Combina titularitat amb l'altre porter de la plantilla, Pol Andinach.

‘POL’ ANDINACH

DORSAL: 25

EDAT: 24 ANYS

POSICIÓ: PORTER

Porter que compleix la seva quarta campanya al conjunt groc-i-negre. Comparteix titularitat a la porteria amb el seu company Joel Garzón.

‘ISMA’ AGUILAR

EDAT: 22 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Futbolista que juga a l'eix central de la defensa del C.E. Mataró des de fa dues temporades, quan va arribar a l'equip procedent del C.F.Calella. Anteriorment, ja havia jugat a les categories inferiors del club mataroní.

GUILLEM HERNÁNDEZ ('WILLY')

EDAT: 21 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Jugador format al planter que està completant la seva quarta temporada a les files del primer equip. La seva posició natural és el lateral dret tot i que en alguna ocasió ha jugat de manera puntual com a defensa central.

'LLUÍS' GARCÍA

EDAT: 23 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Central que ha defensat la samarreta groc-i-negre des del futbol base, on ha anat escalant categories fins arribar al primer equip. Actualment disputa la seva tercera campanya a la primera plantilla del club.

'ABEL' MORENO

EDAT: 31 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

És un dels jugadors més veterans de l'equip. Està completant la seva tercera temporada a l'equip tot i que ja tenia un passat a l'entitat, per tant, viu la seva segona etapa al club.

‘ANTONIO PÉREZ’

EDAT: 24 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Futbolista que disputa la seva cinquena campanya al primer equip del Mataró. La seva posició en el camp es localitza a la línia defensiva.

ALBERT ‘PINTOR’

EDAT: 21 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Ocupa l'eix central de la defensa tot i que també pot jugar per algun dels laterals. És la quarta temporada que milita al primer equip del conjunt groc-i-negre.

HÉCTOR ‘URBANO’

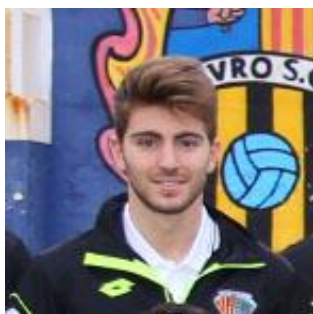

EDAT: 25 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Defensa que disputa enguany la seva segona campanya al C.E. Mataró. La seva procedència és l'U.D. Cirera, un altre club de futbol de la capital del maresme.

‘RAÚL’ GONZÁLEZ MANSILLA

EDAT: 22 ANYS

POSICIÓ: DEFENSA

Jugador incorporat a la plantilla durant el mercat estival de fitxatges. Està disputant la seva primera temporada a l'entitat.

ÁLEX AZNAR (‘PARRI’)

EDAT: 22 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

Mig centre que completarà amb aquesta la seva quarta temporada al club. Intenta donar passades decisives als davanterers perquè puguin marcar gols.

‘BABA’ NIMAGA

EDAT: 27 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

Jugador que s'ubica al mig del camp. Intenta donar sortida a la pilota a través de passades cap a jugadors en una posició més avançada. És un futbolista que té arribada a porteria.

‘SERGI’ SÁNCHEZ

EDAT: 20 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

Futbolista que està complint aquest any la seva segona campanya amb el C.E. Mataró. Acostuma a jugar a la línia del mig camp.

ADRIÁN REDONDO (‘FITI’)

EDAT: 26 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

La seva posició natural es troba en el mig del camp. Aquesta temporada és la segona que viu amb la samarreta groc-i-negre.

‘VÍCTOR’ HERNÁNDEZ

EDAT: 26 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

Jugador que defensa la samarreta del club mataroní per quarta campanya consecutiva. El seu lloc és en el mig camp.

‘SERGIO URBANO’

EDAT: 28 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

Migcampista provinent del U.E. Vilassar que s'estrena com a jugador del Mataró. Té experiència en categories superiors com la 3a divisió ja que hi ha jugat amb el seu anterior club.

‘ÁITOR GONZÁLEZ’

EDAT: 27 ANYS

POSICIÓ: MIGCAMPISTA

És considerat el jugador estrella de l'equip per a molts aficionats i pels mitjans de comunicació locals. Va arribar al mercat d'hivern la temporada anterior i no va tardar en adaptar-se. Té molta arribada de gol i la seva especialitat són les jugades a pilota aturada.

JAVIER ‘BUSTOS’

EDAT: 30 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Sumarà la segona temporada a les files groc-i-negres. La temporada passada va col·laborar a l'ascens a Primera Catalana amb sis gols.

‘URI’ MARTÍNEZ

EDAT: 25 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Extrem ràpid que acumula cinc temporades al C.E. Mataró. La seva virtut és el desequilibri a les defenses rivals ja que destaca per la seva velocitat.

MARC ‘ARINYO’

EDAT: 27 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Davanter que conclourà amb aquesta la seva tercera campanya al club. Durant la seva etapa al club s’ha vist afectat per diverses lesions que no l’hi ha permès tenir regularitat en el terreny de joc.

DAVID RODRÍGUEZ (‘RODRI’)

EDAT: 26 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Ha estat un dels fitxatges que han arribat aquest estiu passat. Prové del U.E. Vic tot i que en la seva etapa juvenil ja havia jugat de groc-i-negre.

MARC 'ARANYÓ'

EDAT: 22 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Futbolista que va camí d'acabar la seva quarta temporada al primer equip del Mataró. El seu registre anotador de la temporada passada va ser de quatre gols.

'CRISTIAN' PÉREZ

EDAT: 26 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

Jugador que disputa la seva tercera campanya a l'equip mataroní. La seva posició es troba a l'extrem dret tot i que en ocasions ha actuat com a davanter centre.

'OUSMAN' TOURAY

EDAT: 18 ANYS

POSICIÓ: DAVANTER

És el jugador més jove del vestidor. Puja de l'equip juvenil, on les seves bones actuacions li han permès obtenir una oportunitat a la primera plantilla.

ANÀLISI HIMNE DEL C.E.MATARÓ:

Groga i negra

és la nostra camiseta.

Estendard i banderí.

Dos colors que ens estimem,

pels que patim,

pels que gaudim,

dos colors pels que lluitem.

Són els nostres preferits

i en fem himne i en fem crit.

Ve de lluny aquest camí:

De l'Iluro –vella glòria-

que ens aferma dins la història

de l'esport mataroní.

Groga i negra

és la nostra camiseta.

Fem-ne els socis bon reclam

i escollim uns jugadors

que ens facin bo

el marcador

per alçar-la a cada camp.

Som un Club de fonda arrel

que hi tenim el cor fidel.

Hem estat, som i serem
gent de futbol i amistat
i amb noblesa i qualitat
jugarem i vencerem.

Groga i negra
és la nostra camiseta.

Honorem-la amb ferm delit
–tots els anys– cada partit.

Visca, visca, el Mataró,

Sempre avant i campió!

Aquest himne titulat: “Himne del Club Esportiu Mataró”, va ser escrit per Isidre Julià i Avellaneda i compostat per Pere González l’any 2004 que l’any 2012 va passar a dir-se “Himne del Centenari”. Va ser interpretada per la Coral la Nota al Teatre Monumental aquell mateix any.

La lletra fa referència als colors groc i negre que són els de la samarreta principal de l’entitat i que diu que l’afició està orgullosa de ser representada per aquests i que són els seus preferits. També fa un repàs pels orígens del club ja que anomena l’Iluro S.C., el seu predecessor: “Ve de lluny aquest camí: De l’Iluro –vella glòria- que ens aferma dins la història de l’esport mataroní.”.

A l’himne també hi trobem els mots “estendard i banderí”, que són els que he escollit per donar nom a aquest treball i fan referència a la samarreta groga i negre ja que és el *símbol/bandera* del C.E. Mataró. Hi trobem un joc de paraules amb els estendards, que són les insígnies per diferenciar bàndols i els banderins, les banderes petites que són usades com a distintiu.

Anàlisi econòmic i comparació entre el C.E. Mataró (Primera Catalana), el RCD Espanyol (Primera Divisió) i el F.C.Barcelona (Primera Divisió)

El C.E. Mataró compte amb 160 socis que anualment aporten un total de 9.000 euros entre tots, aproximadament. En canvi, el F.C. Barcelona, per exemple, té un total de 140.000 socis dels que ingressa un total de 14 milions d'euros a l'any, aproximadament. D'altra banda, l'Espanyol recull 6 milions d'euros anualment a través de la recaptació de la quota d'aproximadament vint-i-cinc mil socis.

Pel que fa als salaris, els jugadors del F.C. Barcelona cobren diferents xifres de diners cada any depenent de cada jugador i la seva rellevància amb l'equip. Per exemple, Leo Messi és el jugador millor pagat de la plantilla amb un sou de 21 milions d'euros nets a l'any i el jugador que cobra menys ingressa un total d'un milió d'euros nets anual. Per la seva banda, el RCD Espanyol inverteix un total de 18 milions d'euros per cobrir la despesa en salaris. El jugador millor pagat rep quasi bé un milió i mig d'euros per any i els que menys, 200.000 euros anuals. En canvi, els futbolistes del C.E. Mataró no disposen d'un sou fixe, sinó que reben incentius a mesura que l'equip va obtenint resultats. En el cas de la temporada 2014/15, la plantilla de l'equip groc-i-negre es repartia un total de 500€ cada deu punts aconseguits, que dividit per els 20 integrants d'aquesta, cada futbolista rebia 25 euros.

Quant a la publicitat, els màxims patrocinadors del F.C. Barcelona són l'aerolínia *Qatar Airways* i l'empresa Nike, que abonen 30 milions d'euros nets cadascuna cada temporada, i l'empresa d'electrodomèstics *Beko*, que n'aporta 5. A més a més, l'equip barceloní compte amb un total de 40 patrocinadors, fet que li permet ingressar un total de 100 milions nets anuals en l'àmbit publicitari. En canvi, podríem definir la publicitat del C.E. Mataró com a un intercanvi de favors degut a que hi ha diferents empreses com la revista *Tot Mataró* que és publicitada pel club mataroní a canvi de l'administració de la pàgina web del club o el bar *A/sus*, que va pagar el marcador electrònic i convida a la junta directiva i a la plantilla del primer equip a tres sopars de club cada temporada, a canvi d'una cartell publicitari a sobre del marcador al Camp del Centenari. Ara bé, si que és cert que el C.E.Mataró té un patrocinador que aporta una injecció

important a la seva economia, el centre comercial Mataró Parc, que aporta una quantitat aproximada de 10.000 euros per lluir publicitat estampada a la samarreta de l'equip i beneficiar-se també d'una tanca publicitària a l'estadi. En referència al club blanc-i-blau (Espanyol), l'Espanyol ingressa a través dels seus 'sponsors' (*Power 8, Estrella Damm, Vichy Catalan, Caixabank i Joma*) té uns ingressos de vint milions d'euros cada any i trenta milions més per cinc anys a canvi del nom del camp (Estadi Power 8).

➤ **TAULA COMPARATIVA ENTRE LES TRES ENTITATS:**

			
Nom Club	C.E. Mataró	RCD Espanyol	F.C. Barcelona
Categoria	1a Catalana	1a Divisió Espanyola + Copa del Rei	1a Divisió Espanyola + Copa del Rei + <i>Champions League</i>
Ingressos anuals socis	9.000€	6.000.000 €	14.000.000 €
Ingressos publicitat	Intercanvi de favors (administració pàgina web, sopars de club...) <i>Mataró Parc - 10.000 € (3 anys)</i>	20.000.000€ Anuals 30.000.000€ (5 Anys)	110.000.000 € (Anuals, 40 patrocinadors)
Salari dels jugadors (2014/15)	Incentius (500€ per dividir entre plantilla cada 10 punts)	Jugador millor pagat – 1,4 M€ (Anual) Jugador amb el sou més baix – 200.000€ (Anual)	Jugador millor pagat – 21 M€ (Anual) Jugador amb el sou més baix – 1 M € (Anual)

Si observem aquesta comparació sobre les dades econòmiques d'aquests tres clubs, podem apreciar les desigualtats que trobem en el món del futbol, on els equips gran tenen molts més ingressos i per tant, poden fitxar jugadors de més qualitat o bàsicament, fer-se amb els millors jugadors del món, en canvi, els equips petits, reben moltes menys aportacions econòmiques i es mantenen gràcies a que els seus futbolistes juguen per il·lusió i realitzen a part una altra professió per guanyar-se la vida ja que no es poden dedicar únicament a l'esport per culpa del seu baix salari.

És per aquesta raó, que és important que els equips com el Mataró augmentin de categoria per aconseguir rebre més ingressos, però això no és pas senzill ja que com més alta és la categoria a la que es troben, més cars són els àrbitres i els desplaçaments i per tant, hi ha més dificultat per mantenir una estabilitat econòmica.

EL C.E. MATARÓ ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ:

RÀNQUING DE MILLORS CANTERES:

Los mejores clubs de futbol base de CATALUNYA				
Temporada 2015-16		ant	punto	
1	BARCELONA, F.C.	1	580	Barcelona
2	CORNELLA U.D	2	580	Barcelona
3	ESPANYOL, R.C.D.	3	560	Barcelona
4	GIRONA, F.C.	5	560	Girona
5	DAMM, C.F.	4	560	Barcelona
6	LLEIDA ESPORTIU TERRAFERMA	6	520	Lleida
7	ESCOLA FUTBOL MATARO C.E.	12	505	Barcelona
8	GIMNASTIC TARRAGONA, C.	10	500	Tarragona
9	UNIO F. BASE JABAC I TERRASSA	7	500	Barcelona
10	GIMNASTIC MANRESA, C.	22	485	Barcelona
11	SANT ANDREU, U.E.	8	485	Barcelona
12	REUS DEPORTIU, C.F.	11	480	Tarragona
13	ESCOLA F. GAVA, C.	13	465	Barcelona
14	BADALONA, C.F.	16	465	Barcelona
15	SABADELL F.C., C.E.	23	460	Barcelona
16	ESCOLA F. GIRONES-SABAT	9	455	Girona
17	SANT CUGAT ESPORT, F.C.	18	450	Barcelona
18	MERCANTIL, C.E.	17	445	Barcelona
19	L'HOSPITALET, CENTRE ESPORTS	20	445	Barcelona
20	SEGRE, AT.	21	430	Lleida

<http://www.culiblanco-futbol.com/2012/11/los-mejores-clubes-de-futbol-base-de.html>

En aquest rànkung realitzat pel periodista Francisco Nieto al bloc esportiu *Culiblanco*, el C.E. Mataró està situat en la setena posició en la classificació d'entre tots els club de futbol amb categories de futbol base de Catalunya, és a dir, un total de 147 clubs.

Actualment el C.E. Mataró té tots els seus equips 'A' de cada edat classificats a la màxima divisió (des del benjamí fins el cadet). El juvenil A està a Divisió d'Honor Catalana, on juga contra equips com el Barça B o l'Espanyol B. Això

ha permès que aquells nois que destaquen en el futbol poden jugar a l'equip de la seva ciutat a una categoria de prestigi i d'alta competitivitat.

CRÒNIQUES DE PARTITS DE LA TEMPORADA 2015/16:

U.E. MOLLETENSE V.S. C.E. MATARÓ EF:

El CE Mataró suma els primers punts de la temporada

Els groc i negres guanyen davant el Molletense després de remuntar un gol en contra

El **CE Mataró** va aconseguir diumenge el primer triomf de la temporada a Primera Catalana després de guanyar per 1-2 al **Molletense**. El duel era important perquè els dos equips eren els únics que encara no havien sumat cap punt en les dues primeres jornades, i van ser els groc i negres els que es van emportar el gat a l'aigua amb el mateix resultat amb el que havien caigut les dues primeres setmanes de temporada.

La primera meitat començava amb dos equips jugant amb molt de respecte i menys futbol del que l'aficionat sempre desitja. Sense massa joc, però, el conjunt local es posava per davant gràcies a una falta ben rematada per **Cabanas**. El gol feia reaccionar els groc i negres que poc a poc agafaven el domini del partit, acostant-se cada cop amb més perill a la porteria local. L'avís més perillós, però, va arribar mitjançant una falta directa ben picada per Aitor González fregant el pal.

A la segona meitat el domini del Mataró va ser cada cop més clar, contra un Molletense que preferia defensar el seu gol. Aquest domini va tenir el seu fruit quan en només dos minuts es remuntava el matx. El primer gol va arribar després d'una bona centrada d'Aitor rematada espectacularment per **Baba**. I

sense temps per la reacció local, **Rodri** aprofitava un refús del porter a xut de Cristian per fer l'1 a 2 que acabaria sent definitiu. Els blanc i blaus van provar de buscar l'empat, però aquest cop el Mataró ha sabut defensar-se de les pilotades penjades per sumar tres punts molt i molt importants.

http://capgros.com/noticies/detall.asp?id_noticia_portal=38474&sec=85

C.E. MATARÓ EF V.S. C.E. MANRESA:

BON JOC PERÒ POC PREMI

El CE Mataró EF debutava a casa aquesta temporada i ho feia davant un equip que històricament li era favorable però que actualment és un rival difícil de batre. Poc es va trigar a comprovar-ho.

Minut 2, pilota centrada des del córner i gol del Manresa. Tot i que a primera vista és difícil de veure'n l'autor, a la repetició queda clar que no és Balboa, a qui se li va atribuir el gol, sinó que se'l fa Cristian Pérez en pròpia. El Mataró no va tenir un clar domini del partit fins pràcticament arribada la mitja hora, coincidint amb la primera i més clara oportunitat a porteria. Acció per banda on Willy supera a Djitté, centra a la frontal i des de l'esquerra apareix Cristian per empatar el matx.

A partir d'aquí es van veure els millors minuts dels locals de tot l'encontre, encara que l'empat es va mantenir fins al descans. La segona part va perdre intensitat i cap dels dos va ser capaç de marcar...fins al 87, on un cop de cap de Pereira a centrada de Djitté van condemnar al Mataró a la derrota.

m1tv.xiptv.cat/24-hores-maresme-noticies/capitol/bon-joc-pero-poc-premi

C.E. MATARÓ EF V.S. C.F. LLORET:

El CE Mataró empata a zero a casa per segona setmana consecutiva

La defensa es mostra segura, el mig camp sòlid, però la davantera innocent

El CE Mataró ha empatat sense gols davant el Lloret, equip que estava i continua estant un punt per sobre a la classificació, repetint el resultat que havia fet el passat diumenge davant el Sants. Per tant els aficionats del club groc-i-negre han vist 3 hores de futbol... i cap gol, i de moment encara no ha vist guanyar el seu equip aquí a Mataró, on ja porta quatre empats seguits, després de la derrota en el partit inaugural davant el Manresa. Però per altra part, si es mira l'aspecte positiu, cal dir que **l'equip de Jose M. Polo ja encadena quatre jornades sense perdre**, cosa que només poden dir en aquesta categoria, els que ara ocupen la posició de líder, el Manresa i el Mollet.

El partit d'avui ha estat més intens que no pas de qualitat, i **hi ha hagut una part per a cada equip**, a la primera l'equip de La Selva ha dominat molt més, pressionant molt i tancant en alguns moments el Mataró a la seva àrea i en canvi a la segona part l'equip groc-i-negre ha controlat molt millor la situació amb una tasca impressionant de Parri i Fiti, ben ajudats per Baba, al centre del camp, i amb una defensa molt segura que gairebé no ha deixat que l'equip visitant arribés a l'àrea amb perill. Però ni uns ni els altres han estat encertats per aprofitar el seu domini i fer pujar gols al marcador, amb davanterers força innocents.

Tot i que, com hem dit el domini era clarament de l'equip lloretenc, que hi posava molta més intensitat, les dues primeres ocasions han estat per al Mataró, primer quan Rodri, en un u contra u amb el porter, ha xutat desviat i després que Isma ha xutat molt bé una falta obligant Juki a fer una gran aturada. Però **en el tram final d'aquesta primera part han estat els visitants els que han disposat de dues clares ocasions**, quan Xavi Martínez,

completament sol, ha xutat fora i després quan Puntí ha xutat en bona posició aturant Pol, que ha estat molt segur tant sota pals com en les pilotes aèries en tot el partit.

A la represa ha estat Pol qui s'ha hagut de lluir als 6 minuts aturant un xut de falta llunyana a càrrec de Pol Gómez, però **a partir d'aquí l'equip local ha controlat la situació**, mentre que el Lloret baixava clarament el seu ritme de pressió, tot i els canvis que anava fent, i ha disposat de bones ocasions dintre l'àrea, però ni Rodri, ni Baba, ni Ousman han aconseguit rematar amb encert en posició clara de gol, i el marcador no s'ha mogut.

<http://www.totmataro.cat/esports/futbol/item/33874-el-ce-mataro-empata-a-zero-a-casa-per-segona-setmana-consecutiva>

❖ CRÒNICA D'UN PARTIT REALITZADA EN PRIMERA PERSONA:

C.E. MATARÓ VS U.E. VILASSAR DE MAR:

LA VICTÒRIA S'ESCAPA PELS PÈLS

Amb un Estadi del Centenari on hi havia més públic que de mitjana degut a que l'enfrontament era un derbi maresmenc, s'ha viscut un partit en què el C.E. Mataró ha dominat i s'ha apoderat de la possessió del partit. Tot i això, un contraatac matiner de l'U.E. Vilassar ha permès als blanc-i-vermells avançar-se en el marcador i imposar el resultat amb què s'arribaria al descans. A l'inici de la segona meitat, els mataronins a través d'Aitor González per mitjà de dues jugades a pilota aturada s'han posat per davant dels seus rivals i han adormit el partit, que ha patit una baixada d'intensitat per part dels dos conjunts i no ha estat fins a l'últim minut del temps afegit, concretament al 94, que els visitants han igualat l'encontre.

Malauradament, els groc-i-negres han deixat escapar dos punts pràcticament a l'últim instant del matx, fet que ha provocat un mal regust de boca; el joc de l'equip ha merescut un millor resultat.

➤ **CREACIÓ D'UN VIDEO QUE RESUMEIX LA HISTÒRIA DEL CLUB:**

Per posar en pràctica els coneixements emprats durant la recerca de la part teòrica he procedit a realitzar un contingut audiovisual per aplicar-los.

La idea ha estat la creació d'un vídeo per explicar breument, concretament, amb uns tres minuts de durada, la història del C.E. Mataró des de la seva fundació fins l'actualitat amb els principals fets ocorreguts.

➤ **REPERCUSSIÓ DEL CLUB VERS LA CIUTAT DE MATARÓ:**

1. **LLUEIX EL NOM DE LA CIUTAT:** Tot el que fa l'entitat esportiva, la ciutat en rep un ressò perquè la representa degut a que porta el seu nom.

2. Més de 350 joves mataronins militen a les files del club, per tant, és una entitat potent d'ocupació dels nois de la ciutat de Mataró.

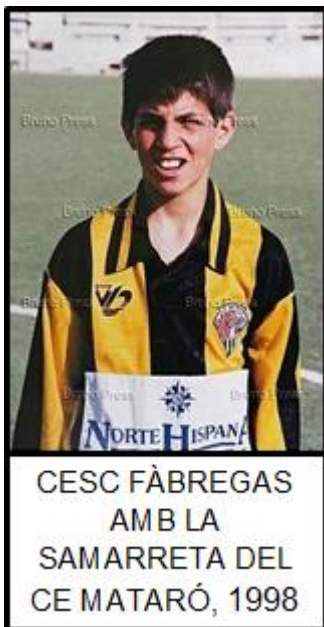
3. Cada any es celebra a l'estadi del Centenari l'entrega de premis als alumnes que han participat als jocs escolars.

4. Cada any, per la data de Sant Esteve, el club organitza un partit benèfic, on tots els beneficis es destinen a la Creu Roja de Mataró i es fa una recol·lecta de joguines pels nens que no en tenen accés.

CURIOSITATS DEL C.E.MATARÓ:

1. L'actual jugador del Chelsea F.C. i ex jugador del Barça, Cesc Fàbregas, va defensar la samarreta del Club Esportiu Mataró abans d'anar a la Masia blaugrana a la categoria d'aleví.

2. El jugador del F.C.Barcelona Lionel Messi, considerat per a molts aficionats del futbol com el millor jugador del món va debutar la temporada 2003/04 amb el Barça B al miniestadi en un partit contra el club mataroní.

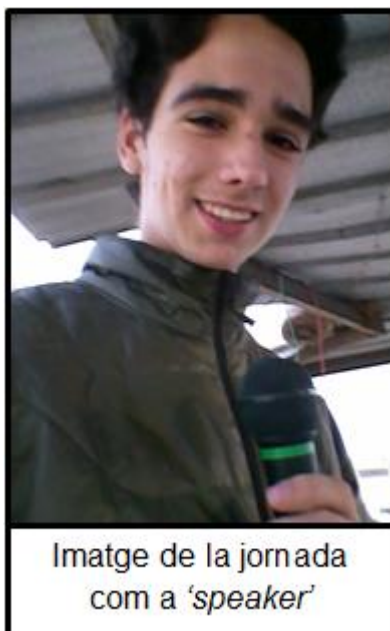
3. Albert Jorquera, qui va ser el segon porter del primer equip del Barça des del 2003 fins el 2009 va jugar una temporada, la 2000/01, com a groc-i-negre en qualitat de cedit.

EXPERIÈNCIA COM A 'SPEAKER' EN UN PARTIT:

En els partits corresponents a la jornada 5 i 15 de la Primera Catalana entre el C.E. Mataró i la U.E.Vilassar i el C.E. Mataró i el Martinenc, en què vaig assistir com a espectador, vaig tenir l'oportunitat de pujar a la cabina on es troben normalment els periodistes de M1tv, la televisió de Mataró i el Maresme, retransmeten els partits i, vaig pronunciar les alinacions i les substitucions a través de la megafonia de l'estadi a més d'esperonar i animar el públic quan el Mataró marcava un gol.

Aquesta experiència em va fer sentir important i em va permetre realitzar una de les branques a les que em voldria dedicar un cop acabats els estudis, el periodisme esportiu.

“El CE Mataró porta el nom de la ciutat, tot el que fa el club està lligat amb ella perquè la representa.”

➤ ENTREVISTA A FRAN SEIJO, PRESIDENT DEL C.E. MATARÓ

1. Quan fa que és seguidor del CE Mataró?

A mi sempre m'ha agradat el club perquè és el de la ciutat i l'he anat a veure durant molts anys.

2. Vostè ja formava part de l'anterior junta, com va accedir a la presidència?

Jo era vicepresident a l'anterior junta i després de que malauradament ens deixés l'Albert Gibert em

corresponia a mi exercir de president segons els Estatuts del club.

3. Es viuen diferent els partits com a president o com a simple espectador?

Bé, els veig igual però la meva reacció ha de ser diferent, és clar. Jo quan assistia al camp com a seguidor, em reunia amb un grup de veterans i animàvem, estàvem a sobre dels jugadors i pràcticament no callàvem en tot el partit, en canvi, ara com a president he de mantenir les formes. Per exemple, quan l'equip marca un gol, el celebro, però de forma moderada.

4. Quines obligacions té com a president?

Doncs hi ha molta feina, des de ser l'enllaç entre el primer equip i la junta directiva a buscar *sponsors* o mantenir relacions amb l'Ajuntament de Mataró.

5. Què sent al ser el màxim representant d'un club històric com el Mataró?

M'agrada ser el president del club però encara que sembli mentida, la meua forma d'actuar no ha canviat gaire. Tinc una relació molt directa amb la majoria de persones relacionades amb l'entitat i segueixo agafant el cotxe per anar a veure els partits del juvenil, per exemple.

6. Quines repercussions té el club amb la ciutat?

La principal repercussió és que el CE Mataró porta el nom de la ciutat, tot el que fa el club està lligat amb ella perquè la representa.

M'enrecordo quan vàrem estar a punt de baixar fa dos anys, quan jo era delegat, que la gent es preguntava com podia ser que una ciutat tan gran com Mataró no tingués un equip en una categoria més alta.

7. Quin ha estat el millor moment que ha viscut des de que va accedir a la presidència?

Podria dir-ne uns quants. Molta gent pensa que és quan vam guanyar la lliga amb el primer equip la passada temporada, i en part sí, però també vaig disfrutar en un partit a Masnou, on el Cadet va quedar campió i em van fer partícep del triomf o quan algun nen em coneix pel carrer i em fa una abraçada, la veritat és que hi han hagut molt bons moments, de la mateixa manera que també n'he viscut de no tan bons, però en general he tingut moltes satisfaccions.

8. Com a successor de l'Albert Gibert, creu que tant des de l'anterior junta com des de l'actual s'està complint l'objectiu de recuperar el nivell que tenia l'equip?

L'Albert va ser el que va impulsar tot això i va reunir l'actual directiva, que està treballant molt fort. Fem cadascú el nostre paper; busquem *sponsors*, venem loteries i participem en tots els afers del club per tal d'anar tots units per créixer, però també és cert que recuperar el bon nivell en el terreny de joc i en l'àmbit econòmic és difícil, a mesura que vas pujant els jugadors demanen incentius, els àrbitres i els desplaçaments són més cars, etc. Malgrat tot, penso que si ens mantenim bé a Primera Catalana, no sé ben bé quan però crec que podem

donar el salt a Tercera Divisió, un lloc que realment li pertany al club i a la ciutat que representa. La bona notícia és que tenim tots els nostres equips del futbol base a les màximes categories gràcies a la feina feta i l'implicació dels pares.

9. És fàcil compaginar la feina amb la presidència?

Si saps portar-ho bé, sí. Com ja he dit abans, no he canviat gaire. Jo tinc un negoci en el que hi treballo de sis del matí a quatre i mitja del migdia i per la tarda, quan no estic amb els meus fills, dedico el temps a l'entitat. Hi ha dies que estic treballant al despatx durant més de quatre hores entre reunions i trobades amb pares però penso que si fas el que t'agrada sempre t'ho pots combinar bé.

“ÉS UN ORGULL HAVER DEFENSAT LA SAMARRETA DEL CE MATARÓ JA QUE ÉS EL CLUB DE LA CIUTAT I ÉS L'EQUIP AMB MÉS SEGUIDORS DE MATARÓ”

- ENTREVISTA A 'LANDI' LÓPEZ, EX JUGADOR I EX CAPITÀ DEL CE MATARÓ:

1. Quan fa que ets seguidor del C.E. Mataró?

En sóc seguidor des de que vaig fitxar per l'equip a les categories inferiors als quinze anys, és a dir, des de fa dinou anys.

2. Què se sent al haver defensat la samarreta d'un club històric com el C.E. Mataró?

És un orgull ja que és el club de la ciutat, és l'equip amb més seguidors de Mataró i em satisfà el fet d'haver jugat tant al primer equip com a la cantera ja que té una gran escola de futbol com ho demostra la setena posició al rànquing dels millors futbols base entre tots els clubs de Catalunya.

3. Quin ha estat el millor moment de la teva carrera al C.E. Mataró?

El meu millor moment en aquest club va ser quan l'entrenador Miguel Álvarez em va fer debutar a Tercera Divisió quan tan sols tenia disset anys i hi havia més de tres mil espectadors al camp.

4. I el més difícil?

El moment més difícil va ser quan va desaparèixer el primer equip i vam baixar dues categories de forma consecutiva, perquè veia com la majoria dels meus companys marxaven però jo em vaig quedar i vaig viure els descensos.

5. Quina responsabilitat tenies com a capità?

Era l'encarregat de transmetre els problemes de l'equip a la directiva i viceversa, quan la junta volia tractar amb el primer equip contactaven amb mi per transmetre-ho als altres companys. Podria dir que portava el pes del vestidor.

6. Després de l'ascens a Primera Catalana, creus que l'equip seguirà pujant de categories?

Com a club històric ho hauria de fer però hi ha diferents factors que fan que això es pugui produir o no, tant institucionalment com en l'àmbit esportiu ja que cada cop són més complicats els ascensos. Tot i això, espero que algun dia l'equip ho aconsegueixi.

7. Quins objectius et proposes ara?

Ara estic jugant a l'equip de veterans del Barça, el que considero el millor equip del món, i és un fet que em fa sentir privilegiat i molt feliç. També m'estic traient el títol d'entrenador perquè en un futur no molt llunyà pugui entrenar algun equip.

8. T'agradaria tornar al club com a entrenador o president?

La veritat és que sí, estimant el club com l'estimo sempre és una opció i per això, entre d'altres motius, m'estic formant com a entrenador. No sé si com a tècnic, president o algun altre càrrec però mai tancaré la porta a aquesta possibilitat.

“PENSO QUE EL GRAN PROBLEMA DELS EQUIPS DE FUTBOL TERRITORIAL HAN ESTAT ELS DELIRIS DE GRANDESA”

➤ ENTREVISTA A JORDI RABASSA, PERIODISTA DE MATARÓ RÀDIO:

1. Durant quants anys ha seguit l'actualitat del C.E. Mataró?

He seguit l'actualitat del club de manera més intensa des de 1990, quan vaig començar a treballar a la televisió i al diari *Crònica de Mataró* i em van encarregar seguir el C.E. Mataró, fins al 2009. He estat quinze anys seguits fent retransmissions de televisió i ràdio dels partits, amb alguna excepció.

2. Quin és el paper dels mitjans de comunicació locals vers el club?

En el cas de Mataró Ràdio, on treballo actualment, sempre hi ha una secció d'esports en cada informatiu però en cinc minuts hem d'incloure tota la informació per ordre d'actualitat. Tot i això, els dilluns al vespre fem un programa d'una hora que tracta d'esports i estem uns vint minuts parlant del Mataró i de futbol.

3. Quin és el millor moment esportiu de l'entitat que ha viscut com a periodista?

Sense cap mena de dubte, l'ascens a Segona Divisió B. Va ser el dia vint-i-cinc de juny de l'any 2000. Penso que tots els ascensos són importants tot i que aquell va ser històric. A més a més, jo com a periodista ho vaig gaudir molt.

4. I el pitjor?

Crec que no han estat els descensos consecutius sinó la manera com s'han produït ja que penso que d'un descens pots recuperar-te'n i pujar les temporades següents però durant aquells anys el club tenia crisis internes i vam haver de veure com un club històric com el Mataró desapareixia i s'havia de tornar a fundar.

Jo sempre he dit que la categoria ideal del C.E.Mataró per potencial i diners és la Tercera Divisió, per tant, és normal que algun any es pugui pujar a 2aB, de la mateixa manera que un altre pots baixar a Primera Catalana, però com ja he dit, el pitjor va ser la forma com es va descendir.

5. Quan creu que va ser l'època de més seguidors groc-i-negres?

Recordo dos partits concrets, la semifinal de la Copa Catalunya l'any 2000 contra l'Espanyol i la final de la Copa Federació del 2005, que l'estadi estava ple.

Evidentment, quan l'equip jugava a la Segona Divisió B, assistien més persones al camp tot i que no era un nombre exagerat en comparació amb l'actual. Tot i això, des de la junta d'aleshores es volia construir un estadi per a quinze mil persones, és per aquesta raó que penso que el gran problema dels equips de futbol territorial han estat els deliris de grandesa.

6. Creu que la millora del rendiment del Barça i el fet que sigui conegut arreu ha propiciat un descens de la popularitat del Mataró?

En part sí, hi ha gent que creu que estem massa a prop de Barcelona i per això hi ha molta gent que directament es fa seguidor del Barça i deixa de banda el Mataró, però crec que el que ha fet més mal és la retransmissió de partits per televisió. A l'època de la postguerra, el camp era ple perquè la gent no tenia gaires opcions més per escollir de què fer un diumenge a la tarda, en canvi, actualment disposem de moltes activitats per fer els caps de setmana i tenim tot el futbol europeu disponible a la televisió, per tant, molta menys gent va a l'estadi.

7. Pensa que podrà recuperar l'entitat el nivell esportiu que tenia fa uns anys?

A curt o mig termini no. Penso que podran ascendir a Tercera, que és el lloc de l'equip però a Segona B ho veig més difícil. Ara bé, cal remarcar que hem d'aprendre de les temporades anteriors que hem viscut a 2aB ja que és una categoria de transició i és difícil mantenir la estabilitat econòmica perquè els desplaçaments i arbitratges són molt més cars i és imprescindible no endeutar-se en excés, com va passar.

CONCLUSIONS:

Després d'haver emprat una quantitat considerable d'hores fent una recerca minuciosa sobre la història del Club Esportiu Mataró, la seva situació econòmica i esportiva actual, els diferents alt-i-baixos que ha viscut, el ressò que se'n fan els mitjans de comunicació locals/comarcals i haver realitzat un projecte audiovisual resumint tota aquesta recerca, puc extreure les següents conclusions:

1. La majoria de les meves hipòtesis pensades abans de fer el projecte han resultat ésser certes, en concret, quatre han estat verídiques i tan sols una errònia. Concretament, les tesis que s'han confirmat són les següents:
 - **Fa cinquanta anys la passió pel CE Mataró era major que actualment**, les dades que he trobat constaten que fa cinquanta anys havien arribat a assistir al camp més de sis mil aficionats per veure l'equip, en canvi, en l'actualitat, l'equip té una mitjana de suport d'unes dues-centes cinquanta o tres-centes persones.
 - **El gran nivell de clubs com el Barça han provocat una pèrdua d'afició pel Mataró**, observant la història del club, podem veure com a mesura que els grans equips com el Barça o l'espanyol van prenent força en l'àmbit nacional i internacional, molts habitants de Mataró decideixen seguir aquests equips i no prenen afició pel club de la ciutat.
 - **Degut a la dificultat per anar a Barcelona a veure el F.C. Barcelona i també gràcies al fet de no existir la televisió com a mitjà de comunicació va fer que els mataronins assistissin molt més a l'estadi i seguissin amb més ambició el club**, com anteriorment he esmentat, fa cinquanta anys hi havia més aficionats al conjunt groc-i-negre degut a les poques ofertes culturals i quan va millorar la xarxa de transports públics i la xarxa de carreteres cap a Barcelona i el Barça va evolucionar cap a la seva època de més esplendor, molts seguidors van decidir donar el seu suport al club blaugrana. A més, l'irrupció de la televisió com a mitjà comunicatiu i la retransmissió de partits en obert o a través d'una petita quota a un

canal privat privada va provocar l'augment de popularitat de clubs com el Barça i va disminuir la de clubs com el Mataró.

- **A partir del naixement i la popularització de la televisió com a mitjà comunicatiu, el C.E. Mataró va patir un gran descens de popularitat i econòmic,** paral·lelament amb la hipòtesi anterior, he pogut descobrir que l'aparició de la televisió com a mitjà de difusió esportiva en cites com el Mundial d'Espanya del 1982, els campionats nacionals, les lligues de campions o els jocs Olímpics de 1992, van provocar una popularització dels clubs importants i va suposar pel Mataró un descens del nombre de seguidors degut a no tenir una categoria elevada i no aparèixer massa a la televisió.

D'altra banda, la hipòtesi que no s'ha complert és la següent:

- **La situació esportiva actual és molt més baixa en comparació amb fa cinquanta anys,** ja que he pogut contemplar com fa cinc dècades l'equip estava sotmès a una situació inestable on combinava la Primera categoria Regional amb la Primera Catalana i la Tercera Divisió Espanyola, actualment l'equip està a la Primera Catalana amb l'objectiu d'ascendir a Tercera, per tant, en l'àmbit esportiu, la situació actual no és gaire diferent amb la que era present fa cinquanta anys enrere.
2. Els objectius que pretenia aconseguir amb la realització d'aquest Treball de Recerca considero que han estat completats amb èxit ja que he aconseguit conèixer i aprendre tot el que em proposava i alhora he aconseguit recercar en noves fonts d'informació com per exemple l'Arxiu Municipal de Mataró.
 3. He ratificat que les motivacions que m'*empenyien* a dur a terme aquest projecte segueixen essent vigents.
 4. He disfrutat a l'hora de realitzar aquest treball, cosa que considero elemental degut a la llarga durada del treball i la gran implicació que un hi ha de posar per a presentar-lo.
 5. He gaudit amb experiències com les jornades que vaig viure fent d'*'Speaker'* al camp del centenari en dos partits del primer equip contra la UE Vilassar de Mar i el FC Martinenc, fet que em va fer sentir

important i em va permetre conèixer una part de la professió a què m'agradaria dedicar-me, el periodisme.

6. M'he adonat de les dificultats tant a nivell institucional com a nivell esportiu que suposen el fet d'aconseguir ascensos a categories superiors. Per tant, pels clubs com el C.E. Mataró degut als baixos nivells d'ingressos, les possibilitats d'augmentar de categoria i de fer-se ressò en el futbol nacional i internacional són poc probables.

AGRAÏMENTS:

Al llarg d'aquest procés de realització del meu projecte de recerca he rebut el suport de diferents persones; de la meva tutora del treball, la Maria José Salas, que m'ha orientat a l'hora d'enfocar-lo, dels meus pares, del president del C.E. Mataró, Fran Seijo, de l'ex jugador 'Landi' López i del periodista Jordi Rabassa per concedir-me entrevistes i facilitar-me informació econòmica, institucional i esportiva respectivament, de Ferran Escrich, '*Speaker*' dels partits del primer equip, i Oriol Debat, cap d'informatius a M1TV, que m'han facilitat fonts d'informació. A tots ells, m'agradaria agrair-los la seva col·laboració que ha permès fer possible l'elaboració d'aquest treball.

NETGRAFIA

- <http://plujademaix.blogspot.com/2011/11/cromos-1929-iluro-sc-i-arenas-de-getxo.html>
- <http://www.raco.cat/index.php/FullsMASMM/article/viewFile/115911/146513>
- <http://cemataro.totesport.cat/index.php/el-club/historia/item/214-neix-liluro-sport-club>
- <http://baladia-llorach.blogspot.com.es/2011/10/benvinguts-casa-bienvenidos-casa.html#comment-form>
- <http://www.granollers.cat/noticies/arxiu/vine-compartir-hist%C3%B2ries-del-futbol-granollers>
- http://ramonbassas.blogspot.com.es/2012_07_01_archive.html
- <http://www.raco.cat/index.php/SessioEstudisMataronins/article/viewFile/113584/141427>
- https://ca.wikipedia.org/wiki/Jos%C3%A9_Moscard%C3%B3_e_Ituarte
- <http://cemataro.totesport.cat/index.php/el-club/historia/item/425-matar%C3%B3-cent-anys-de-futbol-cent-anys-desport-a-la-ciutat>
- <http://hemerotecapaginas.mundodeportivo.com/EMD01/HEM/1963/04/06/MD19630406-003.pdf>
- <http://cemataro.totesport.cat/index.php/el-club/item/454-himne-del-club-esportiu-matar%C3%B3>
- <http://forum.kooora.com/f.aspx?t=12047834>
- <http://www.culiblanco-futbol.com/2012/11/los-mejores-club-de-futbol-base-de.html>
- <http://www.totmataro.cat/esports/futbol/item/33874-el-ce-mataro-empata-a-zero-a-casa-per-segona-setmana-consecutiva>
- m1tv.xiptv.cat/24-hores-maresme-noticies/capitol/bon-joc-pero-poc-premi
- http://capgros.com/noticies/detall.asp?id_noticia_portal=38474&sec=85

BIBLIOGRAFIA

- “[Revista del Centenari](#)” (2012, Albert Gibert i Argés)
- “[Una Bandera ens agermana](#)” (2013, Adrià Soldevila / Abraham Giralvés, editorial *L’Arca*)

